

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΦΗΒΩΝ

Συνδρομή ετησία.

Έν Κωνσταντινούπολει γρ. άργ.	30
Έν ταῖς ἐπαρχίαις » »	35
Έν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. γρ.	8

Έξάμηνος τὰ ἡμίση.

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΟΝΟΝΤΑΙ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛ. ΠΑΡ. 60.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Έν Γαλατῶ, ὁδῷ Χαριστῆ,
Άρ. 12.

Διευθυντής καὶ ἐκδότης
Τ. Α. ΔΕΠΑΣΤΑΣ

Ἡ ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΤΗΣ ΤΗΝΟΥ

ια τῶν ἐπισημοτέρων πανηγυρίων τῶν χρόνων μας εἶναι ἡ τῆς Τήνου, ἡ ὁποία καὶ ἐξεγείρει πλήθη ὁλακίτων περάτων τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Ἑλλάδος καὶ καθοδηγεῖ ταῦτα εἰς τὴν περίφημον νῆσον τῶν Κυκλάδων, ὅπως εὐχαριστήσωσι καὶ δοξάσωσι τὴν Θεομήτορα.

Ἄν ὀλίγοις ἐξ ὑμῶν, ἀγαπητοὶ ἀναγκῶσται τοῦ φιλάτου μοι **Παιδικοῦ Κόσμου** μετέβητε χάριν προσκυνήσεως εἰς τὴν πανήγυριν ταύτην, πάντες βεβαίως θὰ ἠκούσατε περὶ αὐτῆς, οἱ δὲ περισσώτεροί σας οὐκ ἐξ ἐγωισμοῦ, ἀλλ' ἐξ ἀγνοῦ αἰσθήματος θὰ ἐζηλεύσατε τοὺς εὐτυχεῖς θνητούς, οἱ ὅποιοι ἔσπευσαν ν' ἀποδώσωσιν ἐν Τήνῳ τὸν φόρον τῆς λατρείας καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης των εἰς τὴν Θεοτόκον.

Μὴ στενοχωρεῖσθε ὁμως ἀνεκεν λόγων ἀνεξαρτήτων τῆς θελήσεως τῶν γονέων σας στε-

ρῆσθε τῆς ἐκδηλώσεως ταύτης τῆς ζεούσης ὑμῶν πίστεως. Ἡ Ὑπερχάρια Δέσποινα ἡμῶν προφθάνει πάντα τὸν μετὰ πίστει ἐπικαλούμενον τὴν προστασίαν Αὐτῆς.

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ

τὸ ὁποῖον θὰ μᾶς μεταφέρει εἰς Τήνον, ὅτι τὸ ἀτμόπλοῖόν μας τοῦτο ἀνεκλύσαν τὴν ἀγκυρὰν του καὶ ἀπαλλαγέν τῶν δεσμῶν αὐτοῦ κινεῖται

Ἄλλὰ θὰ μὲ πῆτε ὅτι ὡς ἄνθρωποι ἔχετε καὶ ἐν ἄλλο αἰσθημα, τὸ ὁποῖον σᾶς κεντᾷ καὶ τοῦτο εἶναι ἡ περιεργία ὡς πρὸς τὸ αἰσθημα τοῦτο ἐγὼ θὰ προσπαθήσω νὰ σᾶς ικανοποιήσω ὅθεν συμπαραλαμβάνων ὑμᾶς θὰ ἐπιχειρήσω νοεῖον ταξείδιον μέχρι τῆς Τήνου, τοιοῦτω δὲ τῷ τρόπῳ χωρὶς νὰ χάσσετε τὸ χουζούρι σας χωρὶς νὰ σᾶς πειράξη ἡ θάλασσα καὶ τὸ κυριώτερον ἀνεξέδως θὰ παρευρεθῆτε μετ' ἐμοῦ εἰς τὴν κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας τελουμένην πάνδημον πανήγυριν.

ὑποθέσατε ὅτι ἐπέβημεν τοῦ ἀτμοπλοίου,

09

κροταλίξον διά τῆς ἑλικος αὐτοῦ καὶ ἀνκινούον τὰ ὕδατα, ἐνῶ ἢ ἐπὶ τῆς προκυμαίας ἀνωρομαζὰ τῶν συμπολιτῶν μας καὶ τὰ περὶ ἡμᾶς ἔξοχα τοπεῖα, τὰ ὅποια τόσοι τόσον ὑμνήσαν μὲ τὴν διαγγελῶσαν φύσιν τῆς ἀνοίξεως καὶ τὸν ἤτοχον Ποσειδῶνα εὐχονται ἡμῖν κατευδόν.

ὑποθέσκατε συγχρόνως ὅτι διαπλεύσαντες τὴν Προποντιδα εἰσῆλθόμεν εἰς τὰ στενά τῶν Δαροδανελίων καὶ ἐκ τούτων ἐξῆλθόμεν εἰς τὸ ἱστορικὸν Αἰγαῖον, τὸ καταστόλιστον μὲ τὰς μυροβόλους νήσους του, καὶ κατηυθύνθημεν ἀρέντες πρὸς τὰ ἀριστερὰ τὴν Τέρεδον, τὴν Μιτυλήνην, τὴν Χίον καὶ τὸ πέλαγος, εἰς τὸ ὅποιον ναυαγῆσας ἐπνίγη ὁ τοῦ Δαιδάλου υἱὸς Ἴκαρος εὐθέως πρὸς τὴν Τήνον.

Εἶναι ξημέρωμα· ἐκ τοῦ καταστρώματος δὲ τοῦ ἀτμοπλοίου διακρινάμεν μέσφ τῆς ἡμιγλῶδους ἀτμοσφαιρας τῆς θαλάσσης τὰ ὄρη τῆς Τήνου καὶ ἰδίᾳ τὸν Γύαρον, ὁ ὁποῖος κοινῶς λέγεται Γαικιγῆς, διότι ἴσως διαρκῶς τσικνίζει τὰ πρόσωπα τῶν παραπλεύοντων αὐτό· ἐκεῖ ἔμπορῃ κανεῖς νὰ ἐνοήσῃ τὴν αἰτίαν, διὰ τὴν ὁποίαν οἱ ἀρχαῖοι ἐπίστευον, ὅτι ὁ θεὸς τῶν ἀνέμων Αἴολος εἶχεν ἐκεῖ, ἐπὶ τοῦ ὄρους ἐκείνου τὴν κατοικίαν αὐτοῦ, ἀφ' οὗ ἀπ' ἐκεῖ συμβοηθεὶ τὸν Ποσειδῶνα καὶ ἐμπαίζει τὰ δυστυχῆ πλοῖα, τὰ ὅποια κάμνει νὰ χοροπηθοῦν σὺν φλούδι καρυδιῶ.

Μετ' ὀλίγον παρακάμπτοντες τὸ ἀκρωτήριο Ὄβρηόκαστρον καὶ μετ' αὐτὸ τὸ Πασσακρωτῆρι εἰσερχόμεθα εἰς τὸν ἀλίμενον λιμένα τῆς Τήνου καὶ ἀφίροντες πρὸς τὰ ἀριστερὰ τὴν Μύκονον, ὑπὸ τὴν ὁποίαν κατὰ τὴν μυθολογίαν ὁ Πρακλῆς ἐθάψε τοὺς τελευταίους τῶν Γιγάντων ἔχομεν ἐνώπιόν μας τὴν πόλιν τῆς Τήνου μὲ τὰς λευκὰς καὶ καθαρὰς οἰκίας, τοὺς μικροὺς κήπους, τὴν τερπνὴν θέαν τῶν χωρίων καὶ μοναστηρίων της, ἐκ τοῦ ἀντιθέτου δὲ μέρους τὴν ὠραίαν καὶ ὡς ἀμφιθέατρον ἐκτεννομένην πόλιν τῆς ἐμπορικωτάτης Σύρου καὶ πέραν τὴν πατρίδα τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, Δῆλον.

Ὅ,τι ὁμως θὰ ἐπισπάσῃται τὴν προσοχὴν σας, ὅ,τι κυρίως θὰ τέρψῃ τὴν ὄρασίν σας, θὰ προκαλέσῃ τὸ αἰσθημα τῆς συγκινήσεώς σας θὰ ἦναι ὁ ἱερός ναὸς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου ὁ μεγαλοπρεπῶς ἐγειρόμενος ἐπὶ λόφου 60 μέτρων ὕψους· ὁ ἱερός οὗτος ναὸς νομίζεται πῶς εὐλογεῖ τὸν τόπον καὶ τὸν προσ-

κυνητὴν ὑπεράνω αὐτοῦ οὐδεὶς τῶν Τηνίων ἐτόλμησε νὰ ἐγειρῆ ἰδιαιτέραν κατοικίαν· ὅθεν ἀν' ὁ ναὸς φαίνεται προστατεύων τὴν πόλιν καὶ ἡ πόλις τιμᾷ τὸν ναὸν μὴ ὑπερβαίνοντα τὰ ὄρια του.

Ὅταν θελήσῃτε ἔμπορῶ νὰ σᾶς δώσω πληροφορίας περὶ τῆς παλαιᾶς ὀνομασίας καὶ τῆς ἱστορίας τῆς νήσου· σήμερον πρέπει νὰ ἀρκεσθῶμεν μόνον εἰς τὴν ἐκεῖ κατ' ἔτος τελομένην πανήγυριν.

Πρὶν ἀγκυροβολῆσαι τὸ ἀτμόπλοιο, μικροὶ μου ἀναγνώσται, περικυκλούται στενῶς ὑπὸ τῶν λέμβων, οἱ δὲ λεμβούχοι, οἱ ὅποιοι σπεύδουσιν ἐκεῖ καὶ χάριν προσκυνήσεως, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἐργασίαν τῶν ἀνέρχοντα ἐπ' αὐτοῦ σὺν ποντίκι· ὅστις ἀπὸ σᾶς ἐταξείδευσε γνωρίζει τὴν μετ' ἐπιμονῆς προσκόλλησιν τοῦ ἑσαφίου τούτου· μὴ τρομάξῃτε ὅμως, διότι ἀνελκύν τὸ ταξιδιδιὸν σας θὰ σᾶς ἀποβιβᾶσω εἰς τὴν ξηρὰν χωρὶς νὰ ἐνοχληθῆτε.

Ἀδύνατον νὰ περιγραφῆ ὅ,τι θὰ ἴδῃτε ἐκεῖ.

Κατὰ πᾶν βῆμά σας θὰ συγκινήσῃτε καὶ θὰ ἀντιλαμβάνεσθε πόσην μεγάλην δύναμιν ἔχει ἡ πίστις.

Ἐκεῖ θὰ ἴδῃτε ὅτι ὑπάρχουσιν ἀκόμη εὐγενεῖς καρδίαι καὶ ὅτι τὸ πρὸς τὰ θεῖα ἱερόν αἰσθημα διατηρεῖται ἀκόμη ἀκμαῖον εἰς τὰς καρδίαις τῶν Χριστιανῶν.

Διέλθωμεν τὴν ἀποβάθραν καὶ τὴν εἰς τὸ τέλος ταύτης πλατείαν· παρακάμψωμεν τὴν πρὸς τὰ δεξιὰ μικρὰν ὁδὸν καὶ ἀνέλθωμεν τὴν πρὸς τὸν ἱερόν ναὸν ἀγούσαν ἀνωφερῆ καὶ ἀκανόνιστον ὁδόν, ἡ ὁποία εἶναι ἐστρωμένη διὰ μικρῶν μαρμαρίνων πλακῶν. Αὕτη καταλήγουσα εἰς τὸν ναὸν βραβεῖ καθ' ὅλον τὸν ἐπὶ τριήμερον τουλάχιστον διαρκούντα χρόνον τῆς πανηγύρεως, βραβεῖ, λέγομεν, ἀπείρου πλήθους διαγκωνιζομένου, ἀλλὰ καὶ εὐλαβῶς παραμερίζοντος· εἴτε πρὸ τῶν ἐκτελούντων μαρτυρικὰ ταξίματα, λέγομεν δὲ μαρτυρικά, διότι ἀνέρχονται τὴν ὁδὸν διὰ τῶν γονάτων αὐτῶν, εἴτε καὶ πρὸ τῶν ὑπὸ διαφόρων ἀσθενειῶν καὶ παθήσεων σπευδόντων ἢ φερομένων πρὸς τὴν χαρὰν τῶν ἑλισσομένων, τὴν ἀπαλλαγὴν τῶν ἀσθενούντων, τὴν βακτηρίαν τῶν ἀσθενῶν καὶ τυφλῶν, τὴν σκέπην καὶ βοήθειαν τῶν καταπολεμουμένων.

Μετὰ τὸ προκύλιον τοῦ ναοῦ καὶ τὴν εὐρείαν

πρώτην κλίμακα τῆς εἰσόδου ἀνέλθωμεν διὰ μιᾶς τῶν δύο μεγαλοπρεπῶν ἐκ λευκοῦ τήνιου μαρμαρίου κλίμακος καὶ εἰσέλθωμεν εἰς τὸν ναόν, ἐντὸς τοῦ ὁποῦοι οἱ προσκυνηταὶ ἄλλοι μὲν ἐξήπλωμένοι, καθ' ἃ ἀσθενεῖς, ἄλλοι δὲ ὄρθιοι ἐν ἐκτάκτῳ εὐλαβείᾳ προσεύχονται.

Στρατιωτικοὶ σκοποὶ τηροῦσιν ἐκεῖ τὴν τάξιν.

Οἱ προσερχόμενοι πρὸ τῆς μικρᾶς μὲν πλὴν ἀρχαιοτάτης εἰκόνας τῆς κεκαλυμμένης ὑπὸ χρυσοῦ καὶ πολυτιμοτάτων λίθων κλίνουσι τὰ γόνυκα καὶ παρκαλοῦσι τὸ καύχημα τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ἐγέννησε τὸν Λυτρωτὴν τοῦ κόσμου νὰ εἰσακούσῃ τῆς δεήσεώς των, ἐν ᾧ χρόνῳ ἀναρτῶσιν ὅ,τι ἔχουσιν ἢ ὅ,τι ἔταξαν εἰς τὴν Θεομήτορα.

Τὰ ἀνάθηματα ταῦτα εἶναι διάφορα καὶ ἀνάλογα εἴτε πρὸς τὰ ὑλικά μέτα, τὰ ὅποια εἶχε νὰ διαθέσῃ ἐκεῖνος, ὅστις τὰ προσέφερεν, εἴτε πρὸς τὴν αἰτίαν, ἡ ὁποία ὑπηγόρευσε τὴν προσφοράν· πλοῖα, ἀτμόπλοια παριστάνοντα τὸν κίνδυνον, τὸν ὅποιον διέτρεξαν, οἰκίαι, ἄμαξαι, ἵπποι, πῆθοι, γραφίδες, ἀνθρωποὶ ὀλοσμοὶ, πόδες, χεῖρες, κεφαλαί, καρδίαι, παιδῆς, γυναικες, ἄνδρες κτλ. κτλ. ἄπειρα, ἀτελεύτητα, ὅλα ἀργυρᾶ, χρυσᾶ ἢ ἐπίχρυστα· αὐτὰ εἶναι τὰ ἀνάθηματα· ποῖα ἀρὰ γε τρέμουσα χεὶρ φιλοστόργου μητρὸς ἢ πατρὸς ἐρέμασεν ἐκεῖ ἀργυροῦν τὸ τέκνον της κατακείμενον ἐπὶ κλίνης ἀσθενείας; Πόσοι καὶ ποῖοι πόθοι κατεπλημμύρουν τῆς ψυχῆς της ἐχούτης πρὸ αὐτῆς ἀσθενῆς τὸ τέκνον της, τὸ ὅποιον ἐξήτει βοήθειαν διὰ νὰ ζήσῃ; Καὶ τὴν βοήθειαν ταύτην μὴ δυναμένη ἢ δυστυχῆς μήτηρ νὰ δώσῃ ἀφ' ἑαυτῆς τὴν ἐξήτησεν ἀπὸ τὴν ἀγιωτάτην τοῦ Θεοῦ Μητέραν, πρὸς τὴν Ὅποιαν ἔταξαν ὅ,τι ἀνήρησε στερηθεῖσα ἴσως τοῦ ἄρτου αὐτῆς.

Κατέλθωμεν εἰς τὸ ἰσόγειον ἐκεῖ ὑπὸ τὴν λαβουρινώδη θολωτὴν οἰκοδομητὴν εἶναι ὁ τόπος τῆς εὐρέσεως τῆς πανσέπτου εἰκόνας· ἄλλη ἐκεῖ ἐκκλησία, ἄλλος κόσμος, ἀτρυξία σχεδὸν ἐκ τοῦ πλήθους καὶ τῶν διαρκῶς καιουσῶν λαμπάδων.

Ἄς μὴ ἀνέλθωμεν, φίλτατοί μου ἀναγνώσται, εἰς τὸ ἐπὶ τοῦ ὄρους Κεχροῦβου (ὑψους 600 μέτρων) γυναικεῖον μοναστήριον τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου· δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς κουράσω πολὺ· ὅθεν μετὰ τὸν μεγαλοπρεπῆ ἐσπερινὸν τῆς παραμονῆς, ὅστις διαρκεῖ μέχρι σχεδὸν τοῦ μεσονυκτίου ἄς ἀναπαυθῶμεν, ἀφ' οὗ

καὶ ὅλη ἡ πόλις ἀναπαύεται· τὴν νύκτα ἐκείνην ἀγρυπνοῦσιν ἐκεῖνοι, ὅσοι ἔταξαν ἀγρυπνίαν καὶ τοιοῦτοι εἶνε ἀρκετοί.

Εἶναι πρωΐα.

Πρὸ μικροῦ ἀνέτειλεν ἡ δροσάβλος καὶ μυσροστεφῆς Ἡώς.

Ὅλη ἡ φύσις χαρωπὴ καὶ γελόεσσα σπεύδει νὰ ὑποδεχθῆ τὴν μεγάλην τοῦ χριστιανισμοῦ ἑορτήν.

Τὰ ἐν τῷ ἀνοικτῷ πελάγει καὶ τῷ μικρῷ λιμένι πλοῖα καὶ ἀτμόπλοια σπημαιστολιζόνται, ἐν ᾧ εἰς πάντας τοὺς ἱεροὺς ναοὺς, καὶ τοιούτους ἔχει ἀνελθῶς πολλοὺς ἢ Τήνος, ψάλλεται ἡ θεία καὶ ἱερά λειτουργία.

Τὸ πλήθος ὅμως τὸ πολὺ συνωθεῖται εἰς τὸν ἱερόν ναὸν τῆς Εὐαγγελιστρίδας.

Εἶναι ἡ ὥρα 10 π. μ. καὶ οἱ κώδωνες τῶν ἐκκλησιῶν ἀκούονται χαρμυσίνως κρουόμενοι.

Μετὰ μικρὸν εἰκοσι καὶ εἰς κανονιοβολισμοὶ ριπτόμενοι ἀπὸ τῆς πρὸ τοῦ ναοῦ ἡμικυκλοειδοῦς πλατείας δι' ἀρχαίων μικρῶν ἐνετικῶν τηλεβόλων, τὰ ὅποια λίαν περιέργα κατὰ τὸ σχῆμά των λέγονται κοινῶς μουσκούλα, ἀγγελοῦσι τὴν ἐκ τοῦ ναοῦ ἕξοδον τῆς πανσέπτου εἰκόνας, τὴν ὁποίαν μετ' εὐλαβείας κρατοῦσιν ἱερεῖς.

Τὸ πλήθος συγκινεῖται καὶ συνωθεῖται· ἀδύνατον νὰ προχωρήσῃ τις.

Μετὰ μικρὸν ἀκούονται οἱ ἦχοι ὠραίου ἐμβατηρίου ἀνακρουομένου ὑπὸ τῆς βασιλικῆς ναυτικῆς μουσικῆς καὶ ἡ ἱερά συνοδεία καταφθάνουσα ἵσταται ἐπὶ τῆς παρὰ τὴν θάλασσαν πλατείας.

Ὡραῖον τὸ θέαμα τῆς ἀθρωπομαζῆς ἐκείνης! Ἀκούεται αἴφνης ἡ βροντώδης φωνὴ τοῦ Ἀρχιερέως, ὁ ὁποῖος συμπληρῶν τὰς εὐχὰς δέεται ὑπὲρ ζώντων καὶ ἰδίᾳ ὑπὲρ τῶν ἐν πίστει καὶ εὐλαβείᾳ ἀποθανόντων.

Πολλοὶ δακρύουσι καὶ γονυπετοῦσι.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὰ τηλεβόλα τῶν πλοίων χαίρετοῦσιν, ἐνῶ ἡ μὲν μουσικὴ ἀνακρούει τὸν ἐθνικὸν ὕμνον, οἱ δὲ παρατεταγμένοι πεζοναῦται παρουσιάζουσιν ὄπλα.

Μετὰ τὰς δεήσεις ἡ ἱερά συνοδεία ἐξακολουθεῖ τὴν πορείαν της καὶ ἐπανέρχεται εἰς τὸν ἱερόν ναόν.

Οὕτω λήγει σχεδὸν ἡ πανήγυρις καὶ πολλοὶ τῶν προσκυνητῶν σπεύδουσιν νὰ προσκυνήσωσι καὶ ν' ἀναχωρήσωσιν εἰς τὰς πατρίδας αὐτῶν.

Ἦδη παρευρεθέντες νοερώς, φίλτατοί μοι ἀναγνώσται, εἰς τὴν ἑορτὴν ταύτην, ἣ ὅποια ἀναπτεροὶ τὴν ἐλπίδα καὶ τὸ θάρρος τῶν προσκυνητῶν εὐχομαι ὑμῖν ν' ἀξιωθῆτε, ὅπως μετα-

βαίνοντες καὶ οἱ ἴδιοι ἐνθουμηθῆτε καὶ παρακαλέσητε τὴν Θεομήτορα καὶ ὑπὲρ τοῦ φιλοῦντος ὑμᾶς

Συμυρηνοῦ.

ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΤΤΑ

(Συνέχεια ἴδε Φυλλ. 11).

Η ἐπιφύλαξις τῆς δ' αὐτῆς, ἣ ἀρνησις τοῦ νὰ ἐξηγηθῆ ἐπὶ τῶν μέσων τῆς συντηρήσεως, τὰ ὅποια ἠδύνατο νὰ διαθέτη ἠρέθιζον τὴν ἐπ' αὐτῆς προσηλωμένην περιέργειαν. Ἄλλως τε μετὰ τινος ἐβδομάδας εὐρέθησαν καὶ τινες, οἱ ὅποιοι τὴν ἔκριναν μὲ εἰδός τι περιφρονησεως.

— Φαίνεται ὅτι ἡ Δεσποινὶς Θαϊδίητε δὲν θὰ μᾶς κάμῃ νὰ ἰδοῦμε τίποτε, παρὰ μόνον ὅτι εἶναι μία ἀμυαλὴ, τῆς ὁποίας τὰ λόγια εἶνε μεγαλύτερα ἀπὸ τὸ θάρρος καὶ τὸ πείσμα περισσότερο ἀπὸ τὸ μυαλό, ἔλεγον.

Καὶ ἐντὸς ὀλίγου χάρις εἰς τὴν εὐκολίαν, μεθ' ἧς διαδίδονται αἱ δυσφημίαι ἤρχισαν νὰ θεωροῦν τὴν γενναίαν κόρη, ὡς ἀπλῆν φυγόπονον.

Ὁ Γρηγόρης δὲν εἶχεν, ἐννοεῖται, καυχήθη διὰ τὸ ἐν τῷ Πύργῳ τῆς Κουκουβάγιας νυκτερινόν του κατόρθωμα, ἀλλ' ὁ κύρ. Εὐτύχιος δὲν ἠθεώρησε καθῆκόν του νὰ κρατήσῃ μυστικόν ὅ,τι παρὰ τῆς μικρᾶς Μαριάς ἔμαθεν. Ἐπομένως ὁ ὑπηρετὴς τοῦ κυρίου Χριστοῦ ἔγεινε τὸ ἀντικείμενον τοῦ γέλωτος ὄλων, ἕνεκα δὲ τούτου ἐμελέτα ἐκδίκησιν, ἤτις ἄλλως τε ἐχρονολογεῖτο καὶ ἀπὸ τῆς ἱστορίας τῶν χαμαικερῶν, τὴν ὁποίαν δὲν συνεχώρει μὲν καὶ εἰς τὸν Πέτρον, ἀλλὰ πολὺ περισσότερον εἰς τὴν Μαρίαν, καθόσον αὐτὴ ἔματαιώσε καὶ τὰ περὶ τῆς διαφθορᾶς τῶν παιδίων πονηρὰ του σχέδια. Προσθέσωμεν δ' ὅτι καὶ ἡ δεσποινὶς Ίουλίκα κάτι θὰ ἔδιδεν, ὅπως ἐξαλείψῃ τὴν γενικήν πρὸς τὴν Μαρίαν συμπάθειαν. Ὁ δὲ κύρ Χρῆστος, ὁ ὅποιος δὲν ἔβλεπε καὶ δὲν ἐσκέπτετο εἰμὴ διὰ τῆς θυγατρὸς του δὲν θὰ ἔκαμεν ἄλλο τι παρὰ νὰ προσπαθῆ νὰ τὴν εὐχαριστῆ. Τούτων λοιπὸν οὕτω τεθέντων εὐνόητον γίνεται πῶς ὀλίγον κατ' ὀλίγον οἱ λόγοι τοῦ κυρίου Εὐτυχίου ἔχασαν τὴν εὐνοὴν ἢ τὴν ἰσχύον.

Μ' ὅλα ταῦτα ὁμως ἐπειδὴ ἡ ἀτυχὴς κόρη πολλὴν κατέβαλε φροντίδα, ὅπως εὐχαριστήσῃ τοὺς πάντας, ἡ δυσμένη αὐτὴ περιωρίσθη εἰς ἀδιαφορίαν. Ἄλλως τε τί ἠδύνατο νὰ τῆ

προσάψωτι; Μεμονωμένη ἐν τῇ ἐρημίᾳ τῆς ἐγνώριζε νὰ κρατῆ ὄλην αὐτῆς τὴν ἀξιοπρέπειαν, ἀνομιμένη πάσαν συνδρομὴν ἔστω καὶ εἰλικρινή.

Ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὴν ἐσχχὴν οὐδὲν ἐλάμβανεν, ἐκτὸς τῶν ξηρῶν κλάδων, τοὺς ὁποίους οὐδεὶς θὰ τῆ διημφισβήτη. Οὐδένα παρηνώχλει δι' αἰτήσεων. Μὲ τὰ ὀλίγα τῆς λεπτὰ ἐπλήρωσε τὰς ἐλαχίστας ἀπαραιτήτους ἀνάγκας τῆς, δηλ. ὀλίγον ἄλας διὰ τὴν τροφήν τῆς ζεύγος ξυλίων ἐμβάδων, καὶ τινὰ κυτῖα πυρελίων, τῶν ὁποίων χρῆσιν ἔκαμεν, ὅταν οἱ ἀνθρακες, τοὺς ὁποίους εἶχε κρύψῃ τὴν προτεραιάν ὑπὸ τὴν τέφραν ἐσθέννυτο, τεμάχιον σάπωνος πρὸς πλύσιν τοῦ μοναδικοῦ τῆς ὑποκαμίσου καὶ τοῦ περιλαϊμίου, τὰ ὅποια ἐστέγονον τὴν νύκτα ἀνωθεν τῆς θερμῆς τέφρας, καὶ τέλος τὸ πινάκιον ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἔπιπεν ὁ πληγωμένος τῆς.

Τὴν κυριακὴν λίαν πρωὶ τὴν ἔβλεπον νὰ διέρχεται τὸ χωρίον ἠσώχως προσπαθοῦσα νὰ μείνῃ ἀπαρατήρητος. Εἰσῆρχετο εἰς τὴν ἐκκλησίαν, προυχώρει πρὸς γωνίαν καὶ ἐκεῖ προσήνυχετο, ἀφοσιωμένη ὄλη εἰς τὸν Θεόν, ἐνῶ τὸ πρόσωπόν τῆς ἔχανετο ὑπὸ τὰ ἀνυπότακτα κύματα τῆς πλουσίας ζαχνῆς κόμης τῆς. Ἐμενεν οὕτω μέχρι τέλους τῆς λειτουργίας καὶ εἰτα ἀπήρχετο, ὅπως εἶχεν ἔλθῃ. Ἢ αὐτὴ προσήλωσις καὶ κατὰ τὸν ἑσπερινόν.

Ταῦτα πάντα ἦσαν γνωστά, ἐξέπληττον τοὺς πάντας καὶ ἐν τούτοις, ὅταν κατὰ τὰ δευτεῖα ψύχη τοῦ χειμῶνος τὴν ἔβλεπον νὰ διέρχεται μὲ τὴν ἐλευερίνην τῆς τερορόχου ἐσθῆτα, ἀπ' ἧς ἐξήρχοντο, αἱ κατέρουθροι χεῖρες καὶ οἱ γυμνοὶ πόδες ἔλεγον: «Διατί ἐπιμένει τόσον εἰς τὰς ἀλλοκότους ιδέας τῆς; Τί περιμένει; Τί ἐλπίζει; Διατί κρύπτει εἰς πάντας τὰς σκέψεις τῆς;»

Ἄπλούστατα ἀνέμενε τὸ ἔαρ. Τότε θὰ ἠδύνατο νὰ εὕρῃ νέους πόρους. Διατί δὲ τοσοῦτον μυστήριον; Ἄπαν τὸ μυστήριον συνίστατο εἰς τοῦτο ὅτι τὸ σχέδιον αὐτῆς ἦτο ἐξ ἐκεῖνων,

τὰ ὅποια ἐκτελοῦνται διὰ τῆς ὑπομονῆς, τῆς ἐπιμονῆς καὶ τῆς λιτότητος. ἐν ἀπεφάσιζε νὰ τὸ ἐκλήσῃ ἀναμριβδῶς αἱ πάντες θὰ ἐγέλων, ἐνῶ αὐτὴ ἐπίστευε μὲ τὴν πίστιν ἐκείνην, ἣτις γινῆται ἐκ τῆς θελήσεως καὶ μὲ τὴν πεποίθησιν, τὴν ὁποίαν προσδίδει τὸ θάρρος. Ἐπρεπε νὰ διέλθῃ τὸν χειμῶνα καὶ τὸν διήρχετο. Ἰδοὺ τὸ πᾶν.

16

EN EARI.

Ὅτω λοιπὸν διῆλθε τὸν χειμῶνα μεμονωμένη εἰς τὸ ἄγριον αὐτῆς καταφύγιον, ὅπου διὰ τῆς ἐργασίας καὶ τοῦ ἐγκλεισμοῦ, μὴ αἰσθανομένη τὸ ψῦχος, ἠδύνατο νὰ ἀφοσιωθῆ εἰς τὰς προσφιλεῖς τῆς προσδοκίας, τὰς ὁποίας προσεπάθει νὰ συμβιβάζῃ μὲ τὴν ἐπίμονον τῆς ἀνεξαρτησίας ἀπόφασιν τῆς.

Ὁ Λύκος, ὁ δυστυχῆς κύων, τὸν ὁποῖον περιεσυνέλεξε καὶ περιεποιήθη ἐβράδυνε νὰ ἀνελάθῃ, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἡ συσραφή τῆς θραυσθείσης κνήμης του ἐπέτυχεν, ὅχι ἐννοεῖται εἰς εὐθείαν θέσιον οὕτως ὅστε ἐμεινε γυλὸς κατὰ τι. Τὸ γενναῖον ζῶον συνήσθανετο τὴν εὐγνωμοσύνην, τὴν ὁποίαν ὤφριε, διὰ τῆς ἀφοσιώσεως, τῆς ὁποίας ἡ φυλὴ του εἶναι τὸ σῶμαλον. Ἀλλὰ καὶ τὸ παιδίον ἠσθάνετο ὀλιγωτέρων μόνωσιν ἐν τῷ μέσῳ τῶν βράχων. Εἶχε συνειθίτη πλέον ὁ Λύκος νὰ μείνῃ ἐντὸς τῶν ἐρειπίων, καὶ ὅταν ἀκόμη ἠσθάνετο πολλὴν ἐπιθυμίαν νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ ἤρκει μία λέξις τῆς, ἐν κίνημα προσταγῆς τῆς κυρίας του καὶ ἐπανελείετο οἰκειοθελῶς εἰς τὸ κοινὸν ἄστυλον. Καὶ τότε ἦτο φύλαξ φροερός πράγματι, διότι ἂν τὴν ἠμέραν, καθ' ἣν ἡ Μαρία τὸν ὑπερησπίσθη, ἐδείχθη τόσῳ περσοπισμένον τὸ στιβαρόν ζῶον, τοῦτο προῆλθεν ἐκ τῆς πολυμέρου ἀσιτίας. Ἐπνευθῆν εἰς φυσικὴν κατάστασιν, καταλλήλως τρεφόμενον καὶ περιβαλλόμενον πιθανῶς ὑπὸ τῆς ἀνθρωπίνης ἐκείνης στρογγῆς, ἀνευ τῆς ὁποίας ὁ κύων φαίνεται μὴ γνωρίζων πῶς νὰ ζῆσῃ, ἐπικινδύνος θὰ καθίστατο εἰς ἐκεῖνον, ὅστις θὰ ἀπετόλμα νὰ παραβιάσῃ τὴν ἐπιταγὴν, τὴν ὁποίαν οὐδὲ ἦτο ἀνάγκη νὰ τῷ ἐπιβᾶλλῃ ἡ κυρία του.

Τὴν ἐπιταγὴν ὁμως ταύτην ἐδιδάχθη νὰ μὴ ἐφαρμόζῃ εἰς δύο πρόσωπα, τὰ ὅποια πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του δὲν ἦσαν πρὸς ἐν καὶ μόνον, διότι τακτικῶς τὰ δύο αὐτὰ πρόσωπα ἤρχοντο ὁμοῦ ἐκᾶστην κυριακὴν μετὰ μεσημβρίαν.

Πᾶσαν κυριακὴν πράγματι περὶ τὰς τρεῖς καὶ ἡμίσειαν ἡ Μαρία ἐπιστρέφουσα ἐκ τοῦ ἑσπερινοῦ, ἴστατο εἰς τὴν γωνίαν τοῦ πρώτου πύργου καὶ μὲ τὸ βλέμμα προσηλωμένον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἀνέμενε. Μετ' οὐ πολὺ γυνῆτις καὶ νεκρὸν παιδίον συμβαδίζοντες, ἐφάνιστο, τοὺς ὁποίους παρακολούθει αὐτὴ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν. Ὅταν δὲ ἦσαν μακρὰν τῶν ἐρειπίων ἔτρεχεν εἰς συνάντησίν των προηγούμενου τοῦ κυνὸς καὶ ὅταν ὀλίγα μόνον βήματα τοὺς ἐχωρίζον:

— Καλὴ ἡμέρα, κυρὰ Φώταινα, ἐφώναζε, καλὴ ἡμέρα, Πέτρε. Ἐπειτα ἠσπάζετο τὴν μητέρα καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς τὸν υἱόν.

Καὶ οἱ τρεῖς ἀνῆρχοντο εἰς τὰ ἐρείπια, ὅπου ἀνελόγως τοῦ καιροῦ ἢ μήτηρ καὶ ἡ μικρὰ ἐκάλθητο εἰς τὸ ἐν ἢ τὸ ἕτερον τῶν δωματίων, τὰ ὅποια ἡ Μαρία διεσκέυασε καὶ ἐνῶ αἱ δύο συνδιελέγοντο ἀστεϊζόμεναι ὁ Πέτρος ἠσχαλεῖτο εἰς ἐπισκευᾶς τινάς, αἱ ὁποῖαι ἦσαν λίαν ἐπίπονοι διὰ τὴν Μαρίαν, τὴν ὑψωσιν δηλ. καὶ μετακλίμωσιν λιθίνων πλακῶν, εἰς τοποθέτησιν δοκῶν βρειῶν καὶ ἄλλων τοιούτων.

Μήτηρ καὶ υἱὸς διήρχοντο ἐκεῖ περὶ τὰς δύο ὥρας. Ἐπειτα ἡ Μαρία μὲ τὸν Λύκον τοῦ προέμπον μέχρι τῆς καμπῆς τῆς ὁδοῦ καὶ ἀπεχωρίζοντο, ὅπως ἐπανιδρωθῶσι τὴν προσελθὴ Κυριακὴν.

Σημειωτέον δ' ὅτι αἱ τακτικαὶ αὐταὶ συνεντεύξεις ἦσαν ιδέα τῆς κυρᾶ Φώταινας, ἡ ὅποια διέθετε πρὸς τοῦτο ὄλον τὸν ἐλευθερὸν χρόνον τῆς. δὲν ἠδύνατο ὁμως νὰ λησμονήσῃ ὅτι ἡ μικρὰ Μαρία ἐπενέφερε καὶ συνεκράτει διὰ τῶν συμβουλῶν καὶ τῆς ἐπιρορῆς τῆς εἰς τὴν εὐθείαν ὁδὸν τὸν Πέτρον τῆς. Ἐξεπλήρου λοιπὸν εὐλαβῆς εὐγνωμοσύνης καθῆκον. Ἐὰν δὲ παρίστατό τις κατὰ τὰς συνδιελέξεις των θὰ ἐξεπλήσσετο διὰ κάποιον σεβασμῶν, μὲ τὸν ὁποῖον ἡ γυνὴ γυνὴ ἠεροῦτο τὴν μικράν, ἣτις ἐντούτοις οὐδεμίαν πρόωρον σοβαρότητα εἶχεν. Ὅλωσ τὸν κύντιον, ὅπως ἀστευεθῆ, προσεποιεῖτο ὅτι ἐκρυπτεν ἀπὸ τὸν Πέτρον ὅ,τι ἔλεγεν εἰς τὴν μητέρα του, εἰς τὴν ὁποίαν διηγείτο πῶς διῆλθε τὴν προηγούμενην ἐβδομάδα, καὶ νὲν κατόρθωμα τοῦ Λύκου τῆς μὲ τὰς ἀλώπεκας, τὴν ἐλευσιν ζένου τινὸς ἐπισκέπτου εἰς τὰ ἐρείπια καὶ τοῦτο... καὶ ἐκεῖνο...

Καὶ ὁμως πράγμα περίεργον οὐδέποτε κατῴρησεν ἡ κυρὰ Φώταινα νὰ ἐρωτήσῃ τὸ παιδίον περὶ τῶν σχεδίων του. Ὅσον διαχυτικὴ

εφάνετο διά τὰ λοιπὰ τόσον ἦτο ἐπιφυλακτικὴ προκειμένου περὶ τούτων. Ἐκεῖνοι οὐδέποτε τὴν ἡρώτων ἔχοντες πλήρη πεποίθησιν εἰς τὸν καλὸν των ἄγγελον.

Καὶ ὅταν, ἐπειδὴ ἦτο γνωστὴ ἡ στενὴ σχέσις των, τοὺς ἡρώτων:

— Τί σκέπτεται νὰ κάμη; Σεῖς θὰ τὸ γνωρίζετε.

Ἀπὸ τῶν εἰλικρινῶς:

— Δὲν γνωρίζομεν τίποτε.

Καὶ ἐξηκουλοῦθουν πάντοτε τὰς τακτικὰς των ἐπισκέψεις.

Οὕτω διήλθον οἱ μῆνες τῆς ψυχρᾶς καὶ ὀμιχλώδους ἐποχῆς. Μετὰ τούτους δὲ φαιδρότερος παρά ποτε ἀνέλαμψεν ὁ ἥλιος τοῦ Μαρτίου, ἐπρασίνασαν αἱ καρυαί, ἤνοιξαν τὰ ἡράνθημα εἰς τοὺς χλοερύς λειμῶνας καὶ τὰ ἴα εἰς τῆς ὁδοῦ τὰς πλευρὰς καὶ ἐπανήρχισαν τὰ πτηνὰ τὰ ἄσματά των εἰς τὰ δάση.

Πᾶσαν πέμπτην μεγάλη ἀγορὰ ἐγένετο εἰς τὴν κωμόπολιν, ἥτις ἀπέχετο μίαν καὶ ἡμίσειαν λεῦγαν ἀπὸ τοῦ χωρίου.

Πέμπτην τινὰ τοῦ Μαρτίου οἱ χωρικοὶ μεταβαίνοντες εἰς τὴν ἀγορὰν ἐξεπλάγησαν ἰδόντες μεταβαίνουσαν ἐκεῖ καὶ τὴν μικρὰν Μαρίαν. Ἐφερὲν ἐπὶ τῶν νώτων κἀνίστρον μέγα χονδροειδῶς πεπλεγμένον ὑπ' αὐτῆς ἀναμφιβόλως μὲ κλώνας ἰτέας. Τὸ κἀνίστρον αὐτὸ περιείχε ραδίκια πρό ὀλίγου συλλεγέντα καὶ μεταξὺ

αὐτῶν καὶ ἴα δεδεμένα χαριέντως εἰς μικρὰς δέσμας μετὰ φύλλων κισσοῦ.

— Ποῦ πηγαίνεις Μαρία;

— Νὰ πωλήσω τὰ ραδίκια μου.

— Πωλεῖς καὶ τῆς βιολέτταις. Δὲν πιστεύω νὰ εὕρης ἀγοραστὴν, δι' αὐταῖς ὅπου νὰ γυρίση κανεὶς τῆς εὕρσκει.

— Ὅχι ἰδοῦμε.

Ἄμα ἐφθασεν εἰς τὴν κωμόπολιν δὲν ἤργησε νὰ εὕρη ἀγοραστὴν διὰ τὰ χόρτα τῆς. Ξενοδόχος τις τὰ ἠγόρασεν ὅλα ἀντὶ τεσσάρων γροσίων, ἀλλὰ ἐγέλασε καὶ αὐτὸς διὰ τὴν ιδέαν,

Οἱ δύο ξένοι ἐτέθησαν ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Λύκου (Σελ. 183).

τὴν ὁποίαν εἶχε ἀνὰ κάμη τὸ ἐμπόριον τῶν πτωχικῶν αὐτῶν λουλουδιῶν. Τὸν ἀφῆκε νὰ λέγη καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν μεγάλην ὁδὸν τὴν ἀπολήγουσαν εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς ἀγορᾶς καὶ ἀπευθυνομένη εἰς τὰς διερχομένας κυρίας,

— Ἰδῆτε, κυρίαί, ἔλεγε μὲ τὴν λεπτὴν φωνὴν τῆς, ὑψοῦσα ἐπ' αὐτῶν τοὺς μεγάλους γλυκεῖς ὀφθαλμούς τῆς, ἰδῆτε πόσον εἶναι δροσεραῖς ἡ βιολέτταις μου! Τί ὠραία ποῦ μυρίζουν! Δέκα πρᾶδες τὸ μπουκέτο.

Τινὲς διήλθον ἀδιάφοροι. Ἄλλὰ κατόπι ἀλλὰ ἐστάθησαν.

— Τί ὠραία μυλλιά! εἶπεν ἡ πρώτη.

— Τί χαριτωμένο προσωπάκι; εἶπεν ἡ δεύτερα.

Καὶ δύο ἀνθοδέσμαι ἠγοράσθησαν.

Τρίτη τις συνωμίλησε μετ' αὐτῆς, τὴν ἡρώτησε τὸ ὄνομά τῆς καὶ καταθελχθεῖσα ἀπὸ τὸν ἀφελῆ τῆς τρόπον ἠγόρασε τρεῖς ἀνθοδέσμας καὶ τῇ ἔδωκε τὴν διεύθυνσιν τῆς οἰκίας τῆς διὰ νὰ δύναται νὰ τῇ φέρῃ καὶ ἄλλοτε... Ἦ ὅλη τῆς εἰσπραξὶς ἀνήλθεν εἰς ἑπτὰ γρόσια. Λαμπρὰ ἀπαρχή!

Μίαν ὥραν μετὰ τὴν πώλησιν καὶ τοῦ τελευταίου δεματίου ἡ Μαρία μὲ κενὸν τὸ κἀνίστρον διήρχετο ἐλαφρὰ τὴν πρὸς τὸ χωρίον ἄγουσαν. Ἐντὸς τῆς ἀνασκηκωμένης ἐμπροσθὲλ-λας τῆς κάτι ἐκινεῖτο.

— Τί ἔχεις εἰς τὴν ποδιά σου; τὴν ἡρώτησε χωρικός, ἀκολουθῶν τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν.

— Ὡ ὄχι μεγάλα πράγματα, ἓνα ζευγάρι κουνελάκια.

— Γὰ νὰ ἰδῶ! Ἀλήθεια δὲν εἶναι δὲ καὶ γέρικα. Ποῖος σοῦ τὰ ἔδωκε;

— Τὰ ἠγόρασα.

— Πόσο;

— Ἐπτὰ γρόσια· εἶναι ἀκριβὰς.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΜΗΝΩΝ

Ο ΜΑΡΤΙΟΣ ΤΑΙΣ ΜΙΚΡΑΙΣ ΤΟΥ ΦΙΛΑΙΣ ΧΑΙΡΕΙΝ

ν καὶ εἶμαι ἀφιερωμένος εἰς τὸν Θεὸν τοῦ πολέμου, «πόλεμος δ' ἀνδρῶσι μελήσει πᾶσι» κατὰ τὸν ἀθάνατον ποιητὴν τῆς ἀνθρωπότητος, εἰς σὰς ὅμως μόνον ἀποτείνομαι ἐγώ, ἀγαπηταί μου φίλοι, διορθῶν οὕτω τὸ λάθος, τὴν ἀγένειαν, ἣν οἱ μεγαλείτεροί μου ἀδελφοὶ Ἰανουάριος καὶ Φεβρουάριος διέπραξαν, ἀποταθέντες εἰς τοὺς ὀμοφύλους των—τ' ἀγόρια—μόνον· στοιχηματίζω ἐν τούτοις ὅτι αἱ παραγκωνισθεῖσαι δεσποινίδες εἶνε ἐξ ἴσου τοῖς κυρίοις, ἵνα μὴ εἴπω κλειότερον αὐτῶν φιλικανγνώστρια καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ γεινηῆ σπουδαία αὐτὴ εἰς τὴν προσφώνησιν πρᾶλειψις.

Γνωρίζετε, ἀγαπηταί μοι, ἐκ τῆς ἐπιστολῆς τοῦ ἀδελφοῦ μου Ἰανουαρίου ὅτι ἄλλοτε ἦμην πρωτόθρονος, ἐξεθρονίσθη δ' ἵνα οἱ δύο μεγαλείτεροί μου ἀδελφοὶ ἐγκλιθρῶσι χάριν τοῦ κοινου καλοῦ· μὴ νομίσητε ὅτι ἐμνησικακήσα διὰ τοῦτο! ποσῶς! πρὸ παντός ἐγὼ ἀποβλέπω

— Οὔτε ἀκριβὰ οὔτε φθηνά. Ἄν αὐτὰ σοῦ κάμουν καὶ καμμιά δεκαριά ἀκόμη θὰ ἔχης τριάνα γρόσια σὲ τρεῖς ἐβδομάδες.

— Σωστά· αὐτὸ μοῦ εἶπε καὶ ὁ ἔμπορος.

— Αἶ τότε εἶσαι μέσα.

— Τόσω τὸ καλλίτερον.

Θὰ εἶχε λοιπὸν καὶ δύο νέους ξένους εἰς τὸν Πύργον τῆς Κουκουβάγιας· δύο ξένους, τοὺς ὁποίους ἡ Μαρία ἐτοποθέτησεν εἰς γωνίαν τινὰ, ἀφοῦ τοὺς συνέστησε εἰς τὸν Λύκον, ὁ ὁποῖος εἰς τὸ ἐπιβλητικὸν κίνημα τῆς κυρίας του ἐνόησε πληρέστατα ὅτι ἐτέθησαν ὑπὸ τὴν προστασίαν του. Τὴν κυριακὴν τοὺς ἔδειξεν εἰς τὴν κυρὰ-Φώταιναν καὶ εἰς τὸν Πέτρον, ὁ ὁποῖος ἀνέλαβε νὰ τοὺς κατασκευάσῃ καὶ κλωδόν.

(Ἔπεται συνέχεια).

εἰς τὴν γενικὴν ἀρμονίαν καὶ διὰ ταύτην καὶ μόνην ἐνδιαφέρομαι· σπουδάρχης δὲν εἶμαι ἐγώ, ὄχι· κατὰ τοῦτο ὀμοιάζομεν, ἀγαπηταί μου φίλοι, διότι καὶ σεῖς—τὸ φύλλον σας—πλειστάκις χάριν εὐγενεστέρου σκοποῦ θυσιάζετε ἀδιστακτικῶς καὶ προθύμως τὸ ἐγὼ σας. Οἱ ἄνδρες σπανιώτατα πρᾶττουσι τοῦτο, τὸ ὀμολογῶ πρὸς ἑαυτὸν σας.

Δὲν ἔχασα ὅμως τίποτε ἐκ τῆς δημοτικότητός μου, καίτοι ἐξεβλήθη τῆς πρωτοκαθεδρίας· τὸ μαρτυροῦσι πλειεστα δημῶδη λόγια, παροιμίαι, προγνωστικά, ἐπιγράμματα, στίχοι καὶ μυθεύματα, ἅτινα περὶ ἐμοῦ κυκλοφοροῦσι, πολλὰ τῶν ὁποίων ἀπὸ μᾶμμις στόμα ἤκουσα μεταδιδόμενα εἰς τὴν ἐγγόνην καὶ εὐλαβῶς ὑπὸ ταύτης διατηρούμενα· ὑπάρχουσιν ὅμως σπουδαῖοι λόγοι προπορίσαντές μοι τὴν δημοτικότητά μου αὐτὴν· εἶμαι ὁ μὴν, καθ' ὃν ὁ Θεὸς ἐπλασε τὸν κόσμον· ἐγὼ εἶμαι ὁ πρῶτος τῆς ἀνοξέως μὴν, τόσα κομίζων εἰς τὴν γῆν μετ' ἐμοῦ· ἔπειτα καὶ διὰ τὸν Χριστιανισμόν

ἔχω ὑψίστην σημασίαν: κατὰ Μάρτιον—εἰς τὰς 25, τὸ γνωρίζετε,—εὐηγγελίστατο ὁ ἄγγελος Γαβριὴλ εἰς τὴν Παναγίαν τὴν προαιώνιον βουλὴν τοῦ Ὑψίστου, τὴν γέννησιν τοῦ Μεσσία καὶ τὴν διὰ τούτου σωτηρίαν τοῦ κόσμου ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ τῆς ἁμαρτίας· καὶ ἄλλα πολλά, ἀλλ' *ἀεπιλείψει μοι ἂν ὁ χρόνος* ἐάν ὅλα θελήσω νὰ σοὶ τὰ διηγηθῶ.

Δὲν γνωρίζετε πόσον συμπαθῶ πρὸς τὴν ἐποχὴν, ἣν κυριαρχῶ ἐπὶ τῆς γῆς! Δὲν τὴν ἀνταλλάσσω οὔτε μὲ τὸν ποιητικὸν Μάϊον, οὔτε μὲ τὸν ὀκνηρὸν Ἰούλιον, οὔτε μὲ τὸν τρελλὸν μῆνα τῆς εὐθυμίας καὶ τοῦ οἴνου· εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν θέσιν μου, καίτοι δὲ ἀνγνωρίζω τὰ πλεονεκτήματά των, δὲν ζηλοτυπῶ ποτῶς· εἶμαι αὐτάρκης, φίλι μιν, τὴν σπουδαιότητά μου δὲ αὐτὴν ἀρετὴν ὅσας συνιστῶ ν' ἀποκτήσετε, διότι συμβάλλει πολὺ πρὸς τὴν ἐπὶ τῆς γῆς εὐτυχίαν τοῦ ἀνθρώπου. Δὲν ὅσας συνιστῶ ὅμως καὶ τὴν ἀστασίαν μου· τὸ ὁμολογῶ ἐν συντριβῇ

*Ἐγὼ μ' ὁ Μάρτης ὁ τρανός,
ὁ ὄμιμος φρενός,
Μὲ τὰ πολλὰ τὰ κάλλη μου
ἅμα στὴ γῆ πατήσω
Σκορπῶ τριγύρω μου ζωὴ,
σκορπῶ χαρὰ περίσσεια.
Δίνω στὰ δένδρα λούλουδα,
χορτάρια στὰ λειβάδια
Δίνω στὸν ἥλιο δένταμι
καὶ πεδὸ ζεσταῖς ἀκτῖναις.
Τὸν ἔρχομό μου χαιρετοῦν
τὰ ματῆρα χελιδόνια
Μὲ τὰ τρελλὰ λαλήματα,
τὸ γοργοτάγματόν μου.
Τὸν χαιρετοῦν στὴ χλω-
ρασίᾳ
κρυμμέναις ἢ βιολέταις.*

*Ἢ καταπράσιναις φραγαῖς, οἱ βᾶτοι, τὰ θυμάρια.
Ἄλλα σὰν ἔλθω εἰς τὴν γῆ μορφαίνου, ξαραῖσθρε!
Κι ἔπως κι ἂν εἶμαι ὅλα τοὺς μὲ χαιρετοῦν μ' ἀγάπη,
Μὰ κι ἂν πεινρόν καποτε, σὲ μὰ στιγμὴ ἀλλὰ ζω,
καὶ τότε ἥλιο πρόσωπο, σύννεφα τότε βᾶλω.*

*Εἶμαι ὁ Μάρτης ὁ τρανός, ὁ Μάρτης ὁ λεβέντης!
Θὰ μὲ κατηγορήσης ἴσως ὡς ἐγωῖστὴν, διότι μόνος μου στιχομυθῶ διὰ τὸν ἐαυτόν μου.
Ἄς πύσω λοιπόν, διότι πολὺ φοβοῦμαι μήπως διὰ τῆς περιουτολογίας μου σὲ κάμω νὰ χάσης τὴν καλὴν ἴσως ιδέαν, ἣν—ἴσως—ἐσχισμάτισας περὶ ἐμοῦ. Ἄλλὰ δὲν εὑρίσκα ἄλλο τι νὰ σοὶ γράψω καὶ ἐπειδὴ διὰ λόγους, οὓς γνωρίζετε, δὲν ἔπρεπε νὰ μείνω ἀργός, ὑπέπεσα εἰς τὸ γελῶν τῆς περιουτολογίας ἐλάττωμα.
Παύω λοιπόν, ἀπὸ ὅσας ἀσπασθῶ μετ' ἀγάπης.*

*Ἄ φίλος σας Μάρτιος.
Διὰ τὸ πιστὸν τῆς ἀντιγραφῆς
Φίλων.*

Ὅσας γράφω ὀλίγον ἑνώρις γνωρίζετε διατί; Ἄκουσά μου πολὺ συχνὰ καὶ πικρὰ παράπονά ἐναντίον μου· διεσκέδασα σήμερον ἀναπαριστῶν εἰς κάθε ὥραν ὅλας τοῦ ἔτους τὰς ἐποχάς· τίποτε δὲν ἔλειψεν ἀπὸ τοῦ πανόραμά μου:

ΑΓΙΟΣ ΠΕΤΡΟΣ

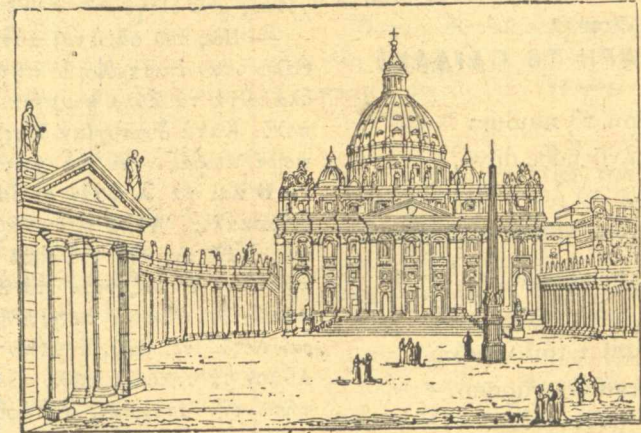
πόλις ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ἐκτίσεν ὁ υἱὸς τῆς Ρέας Συλβίας καὶ ἡ ὀποία κατέστη περιώνυμος διὰ τὴν μεγάλην ἐπὶ τοῦ κόσμου κυριαρχίαν καὶ τὰ λαμπρὰ μνημεῖά της, περιλαμβάνει ἐπίσης ἐν ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα μνημεῖα τοῦ χριστιανισμοῦ. Ἡ Ρώμη ἀφ' οὗ διετέλεσε πρωτεύουσα τῶν καισάρων καὶ τῶν αὐτοκρατόρων τοῦ κόσμου, κατέστη καὶ ἡ μεγάλη ἐδρα τῶν Παπῶν καὶ ἐν αὐτῇ, ἀνέκαθεν ἱερὰ διὰ τοῦ αἵματος τῶν πρώτων χριστιανῶν μαρτύρων, ἀνιδρύθη μεταξὺ ἄλλων ἱερῶν μνημείων ὁ περιώνυμος ναὸς τοῦ ἁγίου Πέτρου, ὁ ὁποῖος κατέστη τὸ κατ' ἐξοχὴν προσκύνημα ὅλου τοῦ καθολικοῦ κόσμου.

Ἡ ὥραία πλατεία ἣτις ἐκτείνεται πρὸ τοῦ ναοῦ, ἔχουσα σχῆμα ἐλλειψοειδὲς παρουσιάζεται εἰς τὸν εὐσεβῆ ἐπισκέπτην μὲ μεγαλοπρέπειαν καὶ σοβαρότητα, ἀνταξίαν π. ὅς τὸ μέγα κέντρον κατὰ τὸ μέσον ἀνιδρύεται ὁ λαμπρὸς ὀβελίσκος, τὸν ὁποῖον ὁ Καλιγούλας μετέφερον ἀπὸ τὴν Ἡλιούπολιν, δεξιὰ δὲ καὶ ἀριστερὰ αὐτοῦ δύο πολυτελοῦς τέχνης κρῖναι καὶ πολύφωτοι λυχνία συμπληροῦσι τὸν μεσαῖον στολισμὸν τῆς πλατείας. Πέριξ ὅμως αὐτῆς ἡ μεγαλοπρέπεια τῆς διακοσμήσεως καθίσταται κατ' ἐξοχὴν ἐπιθλιπτικὴ μὲ τὰς ὥραιας καὶ μοναδικὰς συστοιχίας τῶν κίωνων, αἵτινες σχηματίζουσι τὰς πρὸς τὸν ἅγιον Πέτρον καὶ τὸ Βατικανὸν ἀγοῦσας διόδους. Ἐπάνω δὲ εἰς τὰς συστοιχίας αὐτὰς ἀνίστανται 162 ἀγάλματα ἀγίων μεγαλοπρεποῦς καὶ ἐξαιτίας στάσεως καὶ δι' αὐτῶν ἀναδεικνύεται ἐξαιρετικῶς ἡ θρησκευτικὴ ὄψις καὶ τὸ μεγαλεῖον τοῦ ὑπὸ πᾶσαν ὄψιν μοναδικοῦ αὐτοῦ μέρους.

Ἡ μέγας ναὸς παρίσταται ἐκεῖ ἐν ὅλῃ τῇ μεγαλοπρεπείᾳ, ἔτοιμος πάντοτε νὰ ἀποδεχθῆ τὸν φόρον τοῦ θαυμασμοῦ καὶ τῆς λατρείας τῶν ἐθνῶν καὶ τῶν αἰώνων. Ἡ ὥραία καὶ πλουσία πρόσοψις τοῦ στολιζέται εἰς τὸ ἀνώτατον μέρος κατὰ τὸ γείσον ἀπὸ τοὺς πελωρίους ἀνδριάντας τοῦ Ἰησοῦ καὶ τῶν δώδεκα μαθητῶν του· εἰς ἐξ' ἑξ' ἀνέρχεται τὸ

ὑψος ἐνὸς ἐκάστου. Ὑπεράνω δὲ τοῦ ναοῦ ἀνέρχεται ὁ ὑψηλὸς του θόλος, ἐκτεινόμενος εἰς τὸ κενὸν ὡς ἐνδείξεις τοῦ μεγαλείου τῆς θρησκείας τοῦ Χριστοῦ. Μακρόθεν καὶ ἐξ ὄλων τῶν μερῶν τῆς Ρώμης ὁ θόλος τοῦ ἁγίου Πέτρου εἶναι ὁρατὸς καὶ τοῦτο ὀρεκεῖ νὰ ἀποδείξῃ πόσῃ ἐπιρροῇ, ἀνωτέραν πάσης ἄλλης, ἐξήσκησε τὸ κέντρον τοῦτο τοῦ χριστιανισμοῦ.

Διὰ τῶν ἐπὶ τῆς πλατείας βαθμίδων ἀνέρχεται τις εἰς τὴν προαυλίον στοάν, ἐπὶ τῆς ὁποίας διανοίγονται αἱ πέντε μεγάλαί τοῦ ναοῦ θύραι. Μία ἐκ τῶν πρὸς τὰ δεξιὰ εἶναι κεκλεισμένη καὶ ἀνοίγεται εἰς ἐκάστην εἰκοσιπενταετίαν, ὅταν ἑορτάζηται τὸ Ἰωβηλαῖον τοῦ Παπῆ. Καὶ διερχόμενος τις τὴν μεσαιάν εἰσέρχεται

Ἡ κατὰ τὸν ἅγιον Πέτρον ἐν Ρώμῃ.

ἀμέσως εἰς τὸν θαυμάσιον καὶ καταπληθῆστον ναόν, ὅστις διὰ τὴν χωρτικότητά του εἶναι ὁ μεγαλύτερος τοῦ κόσμου ὅλου πεντήκοντα χιλιάδας ἀνθρώπων δύναται νὰ περιλάβῃ ἐν συνόλῳ καὶ ὡς ἐκ τούτου καταφαίνεται ὑπερτέρος ὄλων τῶν ἄλλων μεγάλων ναῶν, τουτέστι τοῦ Καθεδρικοῦ τοῦ Μιλάνου, τοῦ ἁγίου Παύλου ἐν Λονδίῳ, τῆς ἁγίας Σοφίας καὶ τῆς Παναγίας τῶν Παρισίων.

Τὸ πρῶτον καὶ μόνον αἰσθημα, τὸ ὁποῖον καταλαμβάνει τὸν ἐντὸς τοῦ ἁγίου Πέτρου εἰσερχόμενος, εἶναι ἡ κατάπληξις. Ὁ φανταστικὸς πλοῦτος τῆς ἐκκλησίας, τὰ πολύχρσα μόρμαρα, οἱ πολύτιμοι λίθοι, ὁ χρυσοὸς καὶ τὰ ἄλλα τιμὰ μέταλλα, ἔπειτα ἡ διασκευὴ αὐτῶν καὶ ἡ ἐξοχος καὶ μεγαλοπρεπὴς καλλιτεχνία ἀναδεικνύουσι τὸν ἱερὸν ἐκεῖνον χώρον τὸ λαμπρότερον τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος δημιουργήμα. Εἰς ὅλα τὰ μέρη καταφαίνεται ζωηροτάτη ἡ μεγαλοφυΐα ὄλων ἐκείνων τῶν μεγάλων καλλιτεχνῶν, ὅσοι συνετέλεσαν εἰς τὴν ἀνιδρύσιν τοῦ ἁγίου Πέτρου, καὶ εἰς ἕκαστον βῆμα ἀνευρίσκει κανεῖς μίαν περισσοτέραν ἀφορμὴν νὰ ἀποθαυμάσῃ τὸ μεγαλεῖον τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τοῦ 1573 π. μ. αἰῶνος, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνάγεται τὸ μοναδικὸν τοῦτο μνημεῖον.

Εἰς τὸ διάζωμα τοῦ θόλου ἀναγινώσκειται ἑλληνιστὶ γεγραμμένη ἡ ρῆσις: **Πέτρος, ποίμηνε τὰ πρόβατά μου,** καὶ τὸ τοιοῦτον διεγείρει ἰδιαιτέρως τὴν προσοχὴν τοῦ ἐξ Ἀνα-

τολής προσερχομένου Ἑλλήνος. Ἄλλ' ἐνῶ πάντα ταῦτα ἀφαρπάζουσι τὸ ὄμμα καὶ συντηροῦσιν ἀκριβοῶν τὸν θαυμασμόν τοῦ παρατηρητοῦ, οἱ γλυκεῖς φθόγγοι τῆς μουσικῆς ἀνέρχονται μεγαλοπρεπεῖς καὶ ἦρεμοι πρὸς τὸν θόλον καὶ ἡ κατάπληξις συμπληροῦται ἀπὸ τὸ νέον αὐτὸ αἶσθημα, τὸ ὅποιον τόσον ἐγκαίρως ἐκδηλοῦται κατὰ τὴν μεγάλην αὐτὴν στιγμήν.

Πόσον μεγάλην ὑπῆρξεν ἡ ἐποχὴ ἐκείνη τοῦ Μιχαήλ Ἀγγέλου, τοῦ Βερνίνου καὶ ὄλων τῶν ἄλλων καλλιτεχνῶν, οἵτινες ἐδημιούργησαν τὰ μοναδικὰ αὐτὰ προϊόντα τοῦ πνεύματος! Ἡ Ῥώμη ἔδοξάσθη εἰς τὴν ἀρχαιότητα, ἀνέζησεν εἰς τὸν μεσαίωνα καὶ ἐμεγαλοῦργησε κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους. Παραμένει πάντοτε μὲ τὸ ἀκριβοῦν εἰς ὅλας τὰς ἐποχὰς πνευμά της ἡ αἰωνία καὶ ἱερὰ πόλις τῶν αἰώνων, τὴν ὁποίαν πάντοτε θὰ ἀποθανύμη ὁ κόσμος.

Κ. Σπανούδης.

ΤΟΥ ΚΑΜΑΤΑΡΗ ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ

Τοῦ καματάρη τὸ παιδάκι μόλις σχολῶν ἅθε ἀργό, παίρνει εὐθύς τὸ λαγννάκι καὶ ἔστην βρυσούλα πᾶει γοργό.

Τοῦ καματάρη τὸ παιδάκι ἄχ! πόσο, πόσο τ' ἀγαπῶ! φέρνει ἔς τὸ σπίτι του νεράκι κ' ὕστερα παίζει χαροπό.

Τοῦ καματάρη τὸ παιδάκι παρακαλεῖ κέπιθυμῆ καλὸ νὰ γείνη τεχνιτάκι, νὰ φάη μὲ ἰδῶν τὸ ψωμί.

Τοῦ καματάρη τὸ παιδάκι ἔσαν μεγαλώση μιὰ φορὰ, ἔς τὸ φτωχικό του τὸ σπιτάκι θὰ φέρη πλούτι καὶ χαρὰ.

Ἰ. Π. Ἰωαννίδης.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΜΙΚΡΟΥ ΜΑΘΗΤΟΥ

(Συνέχεια ἴδε Φυλλάδιον 11).

τί ἐσυλλογίστην! εἶπεν ὁ Χαράλαμπος. Καὶ τρέξας εἰς τὴν τράπεζαν ἔγραψεν εἰς τὸ τετραδίον του: ἀπὸ δέρμα κατασκευάζου καὶ τὰς ἵπποσκευάς.

— Τὰ ἄλλα θὰ τὰ γράψω τὸ ἐσπέρας. Εἴσκι πολὺ εὐτυχῆς, Παῦλε, διότι ἔχεις κειρὸν νὰ μελετᾷς καὶ νὰ πηγαίνης καὶ εἰς τὸν περίπατον.

Πάντοτε εὐθυμὸς, ζωηρὸς καὶ εὐκίνητος μὲ ὠδηγοῦσεν εἰς τὸ ἐργαστήριον, καὶ ἤρχισε νὰ κόπτῃ μὲ ἓν πριόνιον τὰ μικρὰ ξύλα, ἐνῶ συγχρόνως μοῦ ἔλεγε·

— Πῶς σοῦ φαίνεται αὐτὴ ἡ γυμναστική! Θέλω ὅταν ἐπιστρέψῃ ὁ πατέρας μου νὰ εὖρη ὅλα αὐτὰ τὰ ξύλα κομμένα. Ὅτ' εὐχαριστηθῆ πολὺ. Κατὰ δυστυχίαν ὕστερον ἀπὸ τὸ πριόνισμα κουράζονται τὰ χεῖρα μου καὶ γράφω τὰ Θ καὶ τὰ Λ ὡσάν φεῖδια, καθὼς λέγει ὁ διδάσκαλος. Ἀλλὰ τί νὰ κάμω; Ὅτ' τοῦ εἶπῶ τὴν ἀλήθειαν. Ὅτ' τοῦ εἶπῶ ὅτι ἀπὸ τὸ πολὺ πριόνισμα κουράζονται τὰ δάκτυλά μου. Τὸ κυριώτερον εἶνε νὰ ἱατρευθῇ γρήγορα ἡ μητέρα. Δόξω τῷ Θεῷ, σήμερον εἶνε καλλίτερον. Αὖριον θὰ σηκωθῶ πολὺ πρῶτ' διὰ νὰ μελετήσω τὴν Ἱστορίαν. Ἄ! ἔφθασε τὸ κάρο μὲ τὰ κάρβουνα. Τώρα ἔχω ἐργασίαν! Δὲν δύναμαι πλέον νὰ σὲ κρατήσω, μοῦ εἶπεν. Εὐχαριστῶ, διότι ἤλθες νὰ μὲ ἰδῆς. Καλὴν ἀντάμωσιν αὖριον εἰς τὸ σχολεῖον. Καλὸν περίπατον, εὐτυχῆ Παῦλε!

Καὶ ἀφοῦ ἔθλιψε τὴν χεῖρά μου ἔτρεξεν εἰς τὸ κάρρον, ἔλαβεν ἓνα σάκκον καρβούνων εἰς τὸν ὀμόν του καὶ ἤρχισε νὰ μεταφέρῃ τὸ κάρβουνα εἰς τὸ ἐργαστήριον. Εἶχε τὸ χρῶμα ροδοκόκκινον, καὶ ἦτο πάντοτε εὐθυμὸς, ζωηρὸς, ἐργατικὸς. Πύχαιστεί τοις ὅταν τὸν ἔβλεπε.

— Εὐτυχῆ Πατέρα! μοῦ εἶπες. Ὅχι, Χαράλαμπε, ὄχι, εἶσαι πλέον εὐτυχῆς ἀπὸ ἐμέ, διότι συγχρόνως καὶ σπουδάζεις καὶ ἐργάζεσαι. Εἶσαι πλέον ὠφέλιμος εἰς τὸν πατέρα σου καὶ εἰς τὴν μητέρα σου, εἶσαι πλέον γενναῖος ἀπὸ ἐμέ καὶ ἑκατὸν φορὰς καλλίτερος ἀπὸ ἐμέ!

II.

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Ἰαννουαρίου 4.

Σήμερον τὸ πρῶτ' ὁ Χαράλαμπος ἦτο πολὺ

εὐχαριστημένος. Εἰς τὸ τέλος τοῦ μικροῦ δίδομεν ἐξετάσεις, εἰς αὐτὰς δὲ παρευρέθη ὁ περυσινὸς διδάσκαλός μας· ἔχει ὑψηλὸν ἀνάστημα, σγουρὰ μαλλιά, ὀφθαλμοὺς μελαγχολικοὺς καὶ δυνατὴν φωνήν. Ἠπειλεῖ πάντοτε τὰ παιδία ὅτι ὅτ' αὐτὰ τιμωρήσῃ, ὅτι ὅτ' αὐτὰ βάλῃ εἰς τὴν φυλακήν, ἀλλὰ ποτὲ δὲν τιμωρεῖ καὶ γελᾷ κρυφά, διότι πολὺ τὸν φοβοῦνται οἱ μαθηταί.

Εἰς τὸ σχολεῖόν μας ὑπάρχουν τέσσαρες διδάσκαλοι καὶ εἰς βοήθος, — κοντὸς καὶ ἀγένειος — ὁ ὁποῖος φαίνεται πολὺ μικρὸς. Ὁ διευθυντής μας εἶνε ὑψηλὸς, φαλακρὸς, φορεῖ χρυσὰ ὀφθαλμοκάλυτρα. ἔχει πάντοτε κομθωμένον τὸ φρέμα του καὶ εἶνε καλὸς μὲ τὰ παιδία.

Ὅταν τὰ προσκαλῆ εἰς τὸ γραφεῖόν του διὰ νὰ κάμῃ εἰς αὐτὰ καμμίαν παρατήρησιν, αὐτὰ τρέμου, ἀλλ' ὁ διευθυντής ποτὲ δὲν τὰ ἐπιπλήττει. Τὰ λαμβάνει ἀπὸ τὴν χεῖρα, τὰ συμβουλεύει μὲ καλὸν τρόπον, καὶ λέγει εἰς αὐτὰ τί ἔπρεπε νὰ κάμουν. Οἱ μαθηταί ἐν γένει μετανοοῦν διὰ τὴν ἀταξίαν των καὶ ὑπόσχονται νὰ μὴ τὴν ἐπαναλάβουν πλέον. Ἐτέλος οὐμῆ πρὸς τοὺς μαθητὰς μὲ τόσην καλωσύνην καὶ πειθώ, ὥστε αὐτοὶ ἐξέρχονται ἀπὸ τὸ γραφεῖόν του μὲ ὀφθαλμοὺς δακρυσομένους καὶ περισσότερον τεταραγμένοι παρὰ ἐάν ἐτιμωροῦντο.

Ὁ ταλαιπῶρος διευθυντής μας ἐρχεται εἰς τὸ σχολεῖον πάντοτε πρῶτος καὶ ἀναχωρεῖ τελευταῖος. Τὸ πρῶτ' περιμένει τοὺς μαθητὰς καὶ ἀπαντᾷ εἰς τοὺς γονεῖς. Τὸ ἐσπέρας ὅταν ἀναχωρήσουν οἱ διδάσκαλοι παρατηρεῖ εἰς τὰ κέριξ τοῦ σχολείου διὰ νὰ ἴδῃ ἂν τὰ παιδία κάμνουν ἀταξίας. Ὅταν ὁ διευθυντής παρουσιασθῆ, οἱ μαθηταί, οἱ ὁποῖοι παιζοῦν εἰς τὴν δρόμον ἀφίνουν ἀμέσως τὰ παιχνιδία των καὶ φεύγουν τρέχοντες.

Ὁ διευθυντής ἀπὸ μακρὰν τοὺς φοβερίζει μὲ τὸ δάκτυλον, ἀλλὰ εἰς τὸ πρόσωπόν του εἶνε ἑξωγχαρισμένη ἡ ἐπιεικεία.

Ἡ μητέρα μου εἶπεν ὅτι ἀπότρου ἀπέθανεν ὁ υἱὸς του, καὶ εἶνε τώρα ἐν ἔτος, οὐδεὶς τὸν εἶδε νὰ γελᾷ. Ἰστερον ἀπὸ τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ του ἠθέλησε νὰ δώσῃ τὴν παραίτησίν του, καὶ μάλιστα τὴν ἔγραψεν, ἀλλ' ἀνέβλεπεν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν νὰ τὴν δώσῃ, διότι δὲν ἀπεφάσιζε νὰ ἀφήσῃ τοὺς μαθητὰς του.

Ἐν τοσοῦτῳ χρόνῳ, ἐνῶ ὁ πατήρ μου εὐρίσκειτο εἰς τὸ γραφεῖόν του, ἐφαίνετο ἀποφασισμένος νὰ δώσῃ τὴν παραίτησίν του, ἐνῶ ὁ πατήρ μου τὸν παρεκίλει νὰ μὴ πράξῃ τοῦτο.

Ἀγνής εἰσῆλθεν εἰς γονεῖς καὶ ἔφερε τὸν υἱὸν του διὰ νὰ τὸν κατατάξῃ εἰς τὸ σχολεῖον. Ὅταν ὁ διευθυντής εἶδε τὸ παιδίον ἐποίησε κινήσιν ἐκπλήξεως, παρετήρει ἐπανελημένως αὐτὸ καὶ μίαν φωτογραφίαν, ἡ ὁποία εὐρίσκεται ἐπὶ τοῦ γραφείου του, ἔπειτα ἔσυρε τὸ παιδίον πλησίον του καὶ τὸ παρετήρησε καλῶς εἰς τὸ πρόσωπον.

Αὐτὸ τὸ παιδίον ὁμοίαζε παρὰ πολὺ τὸν υἱὸν του, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀποθάνῃ.

Ὁ διευθυντής κατέγραψε τὸ ὄνομα τοῦ μαθητοῦ, ἐθώπευσε τὸ παιδίον, ὅταν δὲ αὐτὸ καὶ ὁ πατήρ του ἀνεχώρησαν ἐκάθησεν εἰς τὸ γραφεῖόν του καὶ ἤρχισε νὰ συλλογίζεταί.

— Τί κρίμα νὰ θέλετε νὰ ἀφήσητε τὴν διεύθυνσιν! Ἐπανελάβεν ὁ πατήρ μου ἐξαιλουθῶν τὴν διακοπέισαν συνδιάλεξιν.

Ὅταν ὁ διευθυντής ἤκουεν αὐτοὺς τοὺς λόγους ἐφάνη ὡς νὰ ἐξύπνησε καὶ λαβῶν τὴν παραίτησίν του τὴν ἐξέσχισεν εἰπὼν·

— Μένω.

12.

Ο ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΤΗΣ ΤΟΥ ΧΑΡΙΔΗΜΟΥ

Ἰαννουαρίου 11.

ἔχομεν ἓνα συμμαθητήν, τὸν Χαρίδημον, ὁ ὁποῖος εἶνε ραχητικὸς. Ὁ δυστυχῆς μελετᾷ πολὺ, ἀλλ' εἶνε κἀτισχνὸς καὶ κἀτωχρός. Πρὶν τελειώσῃ τὸ σχολεῖον, ἡ μήτηρ του ἐρχεται καὶ τὸν λαμβάνει διὰ νὰ μὴ τὸν σκουνητῆσουν τὰ ἄλλα παιδία. Τότε νὰ βλέπετε πῶς τὸν χαιδεύει. Τὰς πρώτας ἡμέρας οἱ συνταξιώται μου ἐπερίπαιζον τὸν μικρὸν καμπούρη καὶ ἐκτυποῦσαν τὴν ράχιν του μὲ τοὺς σάκκους των. Ὁ δυστυχῆς μικρὸς οὐδέποτε δυσηρεστεῖτο καὶ δὲν τὸ ἔλεγεν εἰς τὴν μητέρα του διὰ νὰ μὴ τὴν λυπήσῃ. Ὅταν ἐπερίπαιζον τὸν Χαρίδημον, αὐτὸς ἐστήριζε τὸ πρόσωπόν του ἐπὶ τοῦ θρανίου καὶ ἔκλαιε σιωπηλός.

Μίαν ἡμέραν ὁ Χρῆστος εἶπεν εἰς τοὺς μαθητὰς·

— Ὅποῖος εἰς τὸ ἐξῆς πειράξῃ τὸν Χαρίδημον, θὰ ἔχῃ νὰ κάμῃ μαζὴ μου. Ὅτ' τοῦ δώσω ἓνα μπᾶτσον, τὸν ὁποῖον νὰ ἐνθυμῆται.

Ὁ συμμαθητής μας Ἀριστείδης δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὰς ἀπειλὰς τοῦ Χρῆστου, ἀλλὰ ἔλαβεν ἀπὸ αὐτὸν τρομερὸν κολάφισμα καὶ ἀπὸ τότε κανεὶς πλέον δὲν πειράζει τὸν Χαρίδημον. Ὁ διδάσκαλος τὸν ἔβλεπε νὰ κάθηται εἰς τὸ θρανίον τοῦ Χρῆστου καὶ πλησίον αὐτοῦ, καὶ ἔγειναν τώρα στενοὶ φίλοι.

(Ἔπεται συνέχεια).

Edm. De Amicis.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΠΑΝΤΑΛΟΝΙ

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ

(Τῷ ἀγαπητῷ μοι Γιώργῳ Ἀλ. Δημητριάδῃ).

ΓΙΩΡΓΟΣ

Ὅρθοι εὐθὺς! Ἦχει τὸ κέρασ.
Ἐμπρός, συγκυρηγοὶ κα.λοί!
Εἶν' ἡ ἀγγὴ κα.λῆς ἡμέρας,
Π.λουσία θῆρα μᾶς κα.λεῖ.

Πτωχοὶ λαγοί! Κα.λὰ κρυφθῆτε!
Ἐχῶ κα.λὰ λαγωνικά.
Ἀπὸ τὰ βό.λια φυ.λαχθῆτε!
Ἦχει, ὦ κέρασ μου, γ.λυκά!

Ἐ κυττάζετε ὅλοι σας μὲ μεγάλη ἀπορία, βλέπω· φαίνεται δὲν μ' ἐγνωρίζατε καὶ ἐνομίζατε ὅτι εἶνε κανένας ἀληθινὸς κυνηγός! Καὶ ὅμως εἶμαι ἐγὼ ὁ Γιωργάκης ὅλος κι' ὅλος. Πῶς; Σχ: φαίνομαι διαφωρητικός. Εἶνε, καλέ, γιὰτί ἔβγαλα πειὰ τὰ φουστάνια, ποῦ μ' ἔειχαν νὰ μοιάζω κοριτσάκι, κι' ἐφόρεσα (ὀπερηράτως) πανταλόνια! (Παρατηρῶν τὸν εἰπτόν του μὲ εὐχαριστήσιν). Εἶμαι καλλίτερος μὲ πανταλόνια, δὲν εὐρίσκετε; Τώρα μοιάζω πειὰ ἀγόρι στ' ἀλήθεια, ἐνῶ πρῶτα δὲν ἦμουν Γεώργος, ἦμουν Γεωργία! Πῶς σᾶς φαίνεται τὸ χρώμα του; Ἦ μαμὰ τὸ εὐρίσκει ὠραῖο, ἀλλὰ ἐγὼ νὰ σᾶς τὸ πῶ κρυφά-κρυφά, δὲν τὸ ἤθελα ἔτσι· τὸ ἤθελα ἄλλο χρώμα· τὸ ἤθελα . . . ὄχι ἄσπρο . . . οὔτε κόκκινο, . . . οὔτε κίτρινο· ἤθελα ἓνα χρώμα ποῦ κἀνεὶς νὰ μὴν τὸ ἐφόρεσεν ἕως τώρα, ὥστε ὅλοι νὰ γυρίσουν νὰ μὲ κυττάξουν, ὅλοι νὰ πάρουν εἰδήσι ὅτι φρω πειὰ πανταλόνια. Μὰ ἡ μαμὰ δὲν ἤτο τῆς γνώμης μου, καὶ τὰ καλὰ παιδιὰ — μεγάλα ἢ μικρά, ἀγόρια ἢ κορίτσια — πρέπει νὰ ἀκούσουν πάντα τῆ μαμὰ καὶ νὰ συμφωνοῦν πάντα μὲ τῆ γνώμη τῆς κι' ὄχι αὐτῆ μὲ τῆ δική τους!

Ἄδων: Τί χαρά μου, τί χαρά!
Θέ.λω νὰ χορεῦω!
Νὰ χορεῦω, νὰ πηδῶ
κι' ὅ.λο σὲ νὰ τραγουδῶ
Πρῶτο παντα.λόρι,
παντα.λόρι μου κα.λό!

Γελᾶτε γιὰ τῆ χαρά μου; Τὸ νομίζετε μικρὸ πρᾶγμα γιὰ ἓνα ἀγόρι νὰ φορέσῃ τὸ πρῶτό του πανταλόνι; (Παρατηρεῖ καὶ πάλιν ἑαυτόν). Ἀλήθεια, μὲ τὰ φουστάνια εἶνε κανεὶς ἀηδία! Πῶς τὰ φροῦσα τόσο καιρό! Ἐνα ἀγόρι μὲ φουστάνια εἶνε πολὺ γελοῖο πρᾶγμα! Ἄ, ὄχι δὲν εἶνε γελοῖο, ἡ καλή μου ἡ νοινὰ μου εἶπε μιὰ φορὰ ὅτι γίνεται κανεὶς γελοῖος καὶ ἄνοστος, ὅταν κἀνῃ πρᾶγματα ποῦ δὲν ταιριάζουν στὴν ἡλικία του, καὶ ὅτι κάθε πρᾶγμα ἔχει καὶ τὸν καιρὸ του· ναι, ἀλλὰ ἐγὼ θαρρῶ εὐθὺς ποῦ ἔλλαξα μὲ τὰ πανταλόνια, πῶς ἔγινε σωστὸ πειὰ παλληκάρι καὶ τότε δύναμι καὶ θάρρος νοιώθω στὴν καρδιά μου, ὥστε ὄχι ἓνα, δέκα . . . ποντικοὺς νὰ ἐβλεπα τῆ στιγμῆ αὐτῆ ἐμπρός μου δὲν θὰ ἔβχα οὔτε τὴν παραμικρὴ φωνή . . . καὶ ἂν ἀκόμη τρομάζω. Ὅταν κανεὶς φορέσῃ πανταλόνια δὲν ταιριάζει νὰ φοβῆται καὶ νὰ ξεφωνίζῃ ὡς μικρὸ παιδί!

Ὁ μπαμπᾶς μου χθὲς ὅταν ὁ ράπτης μου ἔφερε τῆ φορεσιά μου . . . — ξέρετε, τὰ πανταλόνια δὲν τὰ ράπτει ἡ μαμὰ, σὺν τὰ φουστάνια, τὰ ράπτει ἀληθινὸς ράπτης! τὰ ἴδικά μου μου τὰ ἔραψεν ὁ ἴδιος ποῦ ράπτει καὶ τοῦ μπαμπᾶ μου τὰ φορέματα! — ὁ μπαμπᾶς μου λοιπὸν μ' ἐφώνησε καὶ μοῦ εἶπε τί ὀπο.χρεώσεις ἔχει τὸ παιδί ποῦ βγάζει πειὰ τὰ φουστάνια καὶ γίνεται ἀγόρι σωστό· θὰ σᾶς ἔλεγα μερικαῖς, ἀλλὰ κορίτσια σεῖς δὲν ἐνδιαφέρεσθε γι' αὐτὰ τὰ πρᾶγματα· αὐτὰ εἶνε δουλειὰ τῶν ἀνδρῶν! Σεῖς δὲν θὰ φορέσητε πανταλόνια, παρὰ σὲ καμμιά οἰκογενειακὴ ἐσπερίδα ἂν παραστήτητε καμμιά κωμῳδία, ἢ ταις ἀποκρηαῖς στὰ ἀστεία, μὰ τὰ ἀστεία διαφέρουν πολὺ ἀπὸ τὰ σπουδαία.

Πῶς; θέλετε νὰ μάθητε; Ἄς γείνη τὸ θέλημα σας! Νὰ λοιπὸν, ἓνα παιδί ποῦ φορεῖ πειὰ πανταλόνια, πρέπει νὰ εἶνε πρῶτα πρῶτα γενναῖο, — ἀφοῦ φυσικὰ μιὰ φορὰ θὰ γείνη καὶ στρατιώτης — ρόνημο, εὐπειθές, νὰ μὴν ἐννοῆ νὰ ἐνοχλῆ μὲ τὸ παραμικρὸ τῆ μαμὰ ἢ τῆ θείας, νὰ μὴ φοβῆται ἴστ' σκοτεινά, νὰ κοιμᾶται χωρὶς νὰ θέλῃ νὰ κἀθηται ἢ μαμὰ πλάγι στὸ κρεββατάκι του καὶ νὰ τὸν κοιμίζῃ μὲ παραμύθια καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ δύσκολα, ἀλλὰ θὰ προσπαθῆτω νὰ τὰ κάμω. Μικρὸ πρᾶγμα θαρροῦσατε πῶς εἶνε νὰ φορέσῃ κανεὶς πανταλόνια;

Ἐχει καὶ τῆπει; (περιπατεῖ σοβαρῶς μὲ τὰς χεῖρας ἐν τοῖς θυ.λακίοις). Ἀπαράλλακτα

σὺν τοῦ μπαμπᾶ! Καὶ τί βθειαῖς ποῦ εἶνε! Χωρεῖ ἡ καθεμία ἀπὸ δύο πλάκαις σοκολάτα τῶν 5 γροσιῶν. Καὶ στὰ δένδρα κανεὶς εὐκολώτερα σκαλόνει μὲ πανταλόνια παρὰ μὲ φουστάνια! Δὲν ἔχεις καὶ δαντελλαῖς νὰ σοῦ σχίζωνται κάθε λίγο καὶ νὰ εἶσαι ἀναγκασμένος νὰ προσέχῃς πάντα ὅταν τρέχῃς στὴν ἐξοχή,

στοὺς φράκτας, στοὺς θάμνους! Ἄλλη χάρι ἔχουν τέλος πάντων. Ἐγὼ εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ἀφοῦ τὰ ἐφόρεσα. Μὲ εἶδατε καλά; Ξεῦρετε, πρέπει νὰ πάγω νὰ φωτογραφηθῶ γιὰ νὰ στείλω στὴν ἀγαπημένη μου τῆ νοινὰ μιὰ φωτογραφία μὲ τὸ πρῶτό μου πανταλόνι!

Εἰσαρμένν.

Ο ΡΑΠΤΗΣ

(Νηπιακὸν ἀνάγνωσμα).

Ποῦ τὸν χάνετε, ποῦ τὸν βρίσκετε τὸν Πετράκη; ἀνεβασμένο σὲ κανένα δένδρο, ἢ σκαντζαρωμένο στὸν τοῖχο, ποῦ εἶναι γύρω ἀπὸ τὸν κηπὸν των, ἢ ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεραμίδια τοῦ σταύλου. Δὲν ἔχει πλέον φόρεμα νὰ φορέσῃ ὅλα κουρελιασμένα, σκοτισμένα, λασπωμένα. Ἡ μητέρα του ἐβαρέθηκε πλέον νὰ τὰ διορθῶνῃ μόνη τῆς· τὸν παίρνει ἀπὸ τὸ χέρι μιὰ μέρα καὶ τὸν φέρνει εἰς τὸν ράπτην, τὸν θεῖόν του.

Αἱ καὶ νὰ τὸν ἐβλέπατε αὐτὸν τὸν ράπτην μὲ τὸ πηγούνι του, ποῦ ἔμοιαζε σὺν τοῦ τράγου, τὰ δύο του γυαλιστὰ ἄμματα, ποῦ ἐκύτταζαν πάντοτε ἐπάνω ἀπὸ τὰ γυαλιά, ποῦ ἐφοροῦσε στὴν ἄκρη τῆς μύτης του. Καὶ σεῖς θὰ ἐτρομάζατε.

Ἄμα εἶδε πλέον καὶ τὸ μεγάλο του τὸ ψαλίδι ὁ Πετράκης ἐνόμισε πῶς θὰ τοῦ κόψῃ τὸν λαιμὸ του μ' αὐτό.

— Νά, σοῦ τὸ ἔφερα καὶ νὰ τὸ δῆς τὸ κακό μου τὸ παιδί, εἶπεν ἡ μητέρα του, δὲν ἔχω πλέον ἄλλα ροῦχα νὰ τοῦ φορέσω. Ἄν τὰ ξεσχίσῃ καὶ αὐτὰ δὲν ξεύρω τί θὰ γίνῃ, πρέπει νὰ μείνῃ στὸ κρεββάτι.

Ὁ Πετράκης ἐπερίμενε ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του καὶ ὁ ράπτης καὶ τὸ αἶμα του ἐπάγωσε. Ἀλλὰ φαίνεται πῶς ὁ ράπτης ἦτο βουβὸς καὶ δὲν εἶπε τίποτε, ἀλλὰ τοῦ ἔρριξε μιὰ τόσο ἀγρια ἄμματα ποῦ θὰ τὴν ἔχῃ ἀξέχαστη ὁ Πετράκης.

Καὶ τώρα ἂν τὸν ἀρέσῃ ἄς καντζαρόνη πάλι στὰ δένδρα καὶ στοὺς τοίχους, καὶ στοὺς φράκτας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ «ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ»

Παιδιά μου, με τὸ σημερινὸν φυλλάδιον συμπληροῦνται μίᾳ ἀπὸ τῆς ἐμφανιστέως μου ἐξαμηνία· ἄν τὰς ὑποσχέσεις μου ἐτήρησα εὐλαβῶς κατ' αὐτὸ τὸ διάστημα, σὲς πρὸ παντὸς γνωρίζετε· καὶ ἐγὼ ὡμῶς ἐκ τῶν θερμῶν ἐπιστολῶν σας κρίνω περὶ τῆς ἀγάπης σας καὶ ἐπομένως περὶ τῆς ἐπιτυχίας μου· ἴσως, ὅτε ἡ φιλία μας διὰ τοῦ χρόνου θὰ γείνηται στερεωτέρα, νὰ ἰδῆτε τί θαύματα θὰ κάμωμεν! Ἀναγγώσατε μετὰ προσοχῆς τὴν ἐπισυναπτομένην ἀγγελίαν μου καὶ ὅσοι εἰλικρινῶς με ἀγαπᾶτε καὶ ποθεῖτε τὴν προόδον μου, ἐμπρός, δεῖξάτε μοὶ τὸ ἐμπράκτως συνιστῶντές με καὶ εἰς ἄλλους φίλους σας.

Ἐγκαλητῆ μου **Νεράϊδα τοῦ Νεῦα**, μετὰ μεγάλην μου εὐχαριστήσιν ἀνέγνωσα τὸ χαριεστάτον σου γράμμα· σὲ συγχωρῶ διὰ τὴν παρὰλειψιν τῆς ἐν τῇ Μεσοτοιχίδι ζητουμένης λέξεως καὶ πιστεύω ὅτι καὶ αἱ φίλοι μου ὅλοι θὰ σὲ συγχωρήσωσιν, ἀφοῦ ἐγκαίρως ταῦς γνωστοποιεῖται ὅτι: τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν χρησιμοποιούμενων λέξεων τῆς ἐπ' ἀριθμὸν 110 Μεσοτοιχίδος σας ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα κράτους Ἑνωταίου. Βεβαίως τώρα δεῖτε μοὶ ἐξέθεσας τὸ γεγονός, τὸ ἀληθὲς: τῆς **Μαγνητικῆς Σπυλιᾶς** ὄνομα ἐξ ἰδικῆς τῆς ὑπαιτιότητος ἐπροβόδη! — Ὅσον σὲ ἀγαπῶμεν, — μοὶ γράφουσιν οἱ ἀγαπητοί μου φίλοι **Ἀδελφοὶ Ταχιτζῆ**, ὥστε κάποτε κατὰ τὴν λησιμονίαν τὰ μαθηματικά μας καὶ τὸ ἐσπέρας εἰμῶτα *retunus*, ἀλλ' αὐτὸ συμβαίνει δις τοῦ μῆνός· ἀς ἴησ' ἡμερησίως καὶ ἀς μᾶς συνβαίνει καθημερινῶς. Ὅχι δά! ἐγὼ θέλω οἱ φίλοι μου νὰ εἶνε εἰς ὅλα πρότυπον τάξεως καὶ ἀκριβείας καὶ ὅταν τὸ πληροφορηθῶ αὐτὸ, ἴσως ἀπορασίως συγχρότερον νὰ σὲς ἐπισκέπτομαι. — Μὰ εἰδὲς καὶ τὴν ἰδικήν μου ἀπάντησιν, **Ουνορε**· φίλησέ μου, σὲ παρκαλλῶ τὴν **Ὠραϊαν Προϊκτινον**· διατὶ ἔχει τόσον καιρὸν νὰ μοὶ γράψῃ; — Μάλιστα, **Πανοῦρο**· Ὀδυσεῦ, εἶμαι ἀρκετὰ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸ γράμμα σου· τὸ διώρωσες ἀρκετά. — Πρῶτος-πρῶτος μοῦ ἔστειλε τὴν ἀπάντησίν σου εἰς τὴν **Β' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ** ὁ ἀγαπητός μου **Πολυμήχανος Ὀδυσεῦς**, ὁ ὅποτος τόσον καιρὸν εἶχε νὰ μοὶ ἐνομιμηθῇ! — **Ἀνθος τοῦ Μεγάλου Ρεύματος**, ἔλαβον τὸ γράμμα σου καὶ ἀσκήσεις ἐπὶ τοῦ ἰδίου γάρτου. Παρ' ὅλας τὰς ἀπαγορεύσεις μου ὅσον διὰ τοὺς ἀσπασμούς τῆς μικρούλας **Ἡῆρας**, εἶνε τόσως πλησίον μετὰ τὸ πρόσωπα, εἰς τὰ ὅποτα τοὺς στέλλει, ὥστε δὲν τῆς εἶνε καθόλου δύσκολον νὰ τοὺς δώσῃ ἢ ἰδίᾳ· ἔλαβα καὶ τὸ διήγημά σου. — Καὶ τὸ ἰδικόν σου διήγημα ἔλαβον, **Μεγάλε Ὠκεανέ**· σοὶ ἐπαναλαμβάνω περὶ τῆς ἐπιστολῆς σου δὲ, τί εἶπα καὶ εἰς τὸν **Ἀνθος τοῦ Μεγάλου Ρεύματος**. — Ἀγαπητῆ μου **Ἀθωναῖς Μακροχώριου**, μετ' εὐχαριστήσεως ἀνέγνωσα τὴν ἐπιστολήν σου, ἥτις εἶχε τόσας πληροφορίες. Εἰς δὲ, τί γράφεις περὶ τοῦ μακαρίτου Ἀριστοτέλους εἰμῶτα συμφωνοῦν. Τοιοῦτον ἠτύχησα νὰ τὸν γνωρίσω καὶ ἐγὼ. — Δὲν προτρέπω σέ, ἀλλ' εἰπέ, ἀγαπητέ μοι **Νικηφόρε Ζεῦ**, εἰς τὸ ἀγαπητό μοι **Παπλωματάκι τοῦ Καθίκου** ὅτι εἰς αὐτὸ ἐπιτρέπω ν' ἀλλάξῃ, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου, ψευδῶνυμον· τὰς

λύσεις σου ἔλαβον ὑπ' ὄφιν, ἡσύχαι· ἀλλὰ εἰς τὸν **Δαφνοστεφῆ Ἀπόλλωνα** δὲν διαβιβάσω τοὺς ἀσπασμούς σου, διότι εἰμῶτα κακιομένη κατὰ τὴν ἀγαπητὴν αὐτὸν τεμπέλη! — Ἀγαπητέ μοι **Ἀδάμ**, σοὶ συγχάριω διὰ τὴν εἰλικρινή τοῦ λάθους σου βολογίαν πρόσεξέ μόνον νὰ μὴ ξαναρχίσης, διότι τότε θὰ σ' ἐπιπλήξω! Τόπον ἔχω ἀρκετόν, νὰ εἶσαι βέλαιος περὶ τούτου! — **Ἀστὴρ τοῦ Πόντου**, δεκτὸν τὸ ψευδῶνυμόν σου. — Καὶ τὴν ἰδικήν σου εἰς τὸν διαγωνισμὸν ἀπάντησιν ἔλαβον, ἀγαπητῆ μου **Πανελοπῆ**· ἀλλὰ διατὶ δὲν μοὶ ἔγραψες ἔως τώρα; — **Παλλῆκαρι τῆς Λαζίας**, σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἀγάπην καὶ τὰς εὐχὰς σου· ἔλαβα τὰς ἀσκήσεις σου. — **Φωτοδόλε Ἡλίε**, σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸν νέον φίλον, τὸν ὁποῖον μοὶ συνιστάς: εἶπέ τω νὰ μοὶ γράψῃ καὶ μετ' ἀγάπης θὰ τὸν ὑποδεθῶ· ἀλλὰ τὸ τόσον λαμπρὸν ψευδῶνυμόν σου διατὶ νὰ τὸ ἀλλάξῃς; Νομίζεις ὅτι δὲν θὰ πάθῃς τὰ ἴδια καὶ μετὰ τὸν νέον; Ἐγὼ σοὶ διαβεβῶ περὶ τούτου· εἶνε μερικοί, οἱ ὁποῖοι εἶνε φύσει ψευδῶνυμο-ιχνηλάται ἀμειπτοὶ! — **Φάρον τῆς Ἀνατολῆς** θὰ σὲ ὀνομάζω, ἀγαπητέ μοι, σοὶ ἀρέσκει; πρόσεξέ νὰ τὴν τιμήσῃς! — Ἡ ἐπιστολή σου, ἀγαπητῆ μου **Μυοδοῦς**, ὁμοίᾳσεν αὐτὴν τὴν φορὰν μετὰ **Μαρτινάκι**· ἡμέρα ἡλλαξε τόσας φάσεις! ἀρτίζει σχετικῶς πολὺ ὠραία, γαλλ' ὀλίγον εἰς τὸ μέσον καὶ κατὰ τὸ τέλος φαίνεται ὅτι τὴν ἔγραψες ἐν τῷ βίχῃ, ὥστε μίᾳ στιγμή ἐκινδύνευσας νὰ ὑποθέσω ὅτι δὲν τὴν ἐτελειώσεν ἡ χεὶρ, ἢ ὁποῖα ἔγραψε τὴν πρώτην ὠραίαν σαλίδα· τί σοὺ συνέβη; Βεβαίως, θὰ δώσω βραβεῖον εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ἔχει τὰς περισσοτέρας λύσεις. Μὰ σὲ βεβαίως ὅτι ἀντέγραψε ὀρθότατα ὅπως εἶχες τὴν πρὸς τὸν **Ἀνθος τῆς Καππάρορας** πληροφορίαν! — Προτιμῶ τὸ παλαιόν σου ψευδῶνυμον, **Ἀπαμιεῦ**· εἶνε πολὺ προτιμότερον δὲ νὰ διατηρῆτε ἐπὶ πολὺ τὸ αὐτὸ ψευδῶνυμον, ἀφοῦ μάλιστα ἐγὼ σοὶ λέγω ὅτι μετὰ τὸν πρώτον εἶχες ἀποκτήσῃ δημοτικότητά τινα μεταξὺ τῶν φίλων μας. Ἡ β' σου ἐπιστολή ἐλήθη ὡς καὶ τὸ διήγημα. — Τὰ θερμά μου συλλυπητήρια, **Ἀνατέλλουδα Σελῆν**! Ὁ διαγωνισμὸς τῶν λύσεων τελειώνει ἴσως-ἴσως μετὰ τὸ 12ον φυλλάδιον, δὲν τὸ ἐνθυμῆσαι; — Μὲ τριγυριστὰ στὸ δάκτυλό τῆς ἀγαπητῆς μου **Ἀνθιδόμην Λυγαριά** μοὶ ἔστειλε μίαν τετρασελίδον ἐπιστολήν, μεστήν ἀγάπης, τὸ διὰ τὸν **Β' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ** διήγημά της, **Γυμναστικὴν τοῦ Πνεύματος** καὶ τὰς λύσεις τῶν **Ἀσκήσεων** φαντασθῆτε περὶ αὐτὴν τὸ ὅλον τρεῖς πράσιναις κόλλαις! Καὶ μετὰ παρκαλλῶ νὰ σὲς εἰπῶ ὅτι ἐκ τυπογραφικοῦ λάθους εἰς τὸ κατώριον τοῦ οἰκίσκου της παρελείφθη μία στιγμὴ ἀναπόφευκτος διὰ τὴν εὐρεσιν τῆς ἀσκήσεως. Τὴν πληροφορίαν σου ὅμως.. ἐς ἄλλον! — Περὶ τοῦ εἰκονογραφημένου γρίφου σου θὰ συνεννοηθῶ μετὰ τοῦ ξυλογράφου μου, ἀγαπητῆ μου **Ἐργατικῆς Μελισσῆς**· πολὺ ἐγέλασα μετὰ τὸ πάθημα τῆς **Εὐαίδουτῆς Καρδίας** καὶ... νὰ προσπαθῆσαι νὰ μὴ τὸ ξαναπάθῃς. Τί λές; — **Ροβινδωνέττα** μου, τὰ ὄνειρα δὲν λέγουσιν πάντοτε ἀλήθειαν, καὶ ἀπόδειξις τὸ ἰδικόν σου, τὸ ὅποτον—ὕπὸ ἐχεμύθειαν ὅμως! — Πρέπει ὅλως ἀντιστρόφως νὰ ἐξηγηθῇ. — **Γλυκεῖα Πατρῖς**, ἐγκρίνω τὸ ψευδῶνυμόν σου· βέβαια, παιδί μου, διὰ πρώτην φορὰν καὶ εἰς τὴν ἡ-

λικίαν σου μάλιστα δὲν ἔχει κανεὶς τὴν ἀπαίτησιν νὰ γράψῃς κατὰ τὴν τέλειον. Θὰ γείνη καὶ τούτο μετὰ τὸν καιρόν! — Νὰ εἴξωρες πόσαι φορεῖς σὲ θυμήθηκα, ἀγαπητέ μου **Δαδονιάς**! Ἐλεγα τί νὰ ἔπαθεν ἡ καλή μου φίλη καὶ ἔχει τόσον καιρὸν νὰ μοὶ γράψῃ! Σοὶ εὐχομαι νὰ ἴδῃς πολλὰς φορεῖς τὸ ὄνομά σου—τὸ ἀληθινόν—εἰς τὸν τύπον διὰ πράξεις ὠραίας καὶ ἔθνωφελῆς καὶ σὲ βεβαίως ὅτι μετὰ τὸ ἰδικόν σου καμάρη θὰ τὸ βλέπω καὶ ἐγὼ! Μὴ λησιμονῆς ὅμως νὰ σημεϊωνῆς καὶ τὸ ἀληθές σου ὄνομα παρὰ τὸ ψευδῶνυμόν σου, ἀγ'; — Ἄδικος ὁ κατὰ τῆς **Ροβινδωνέττας** θυμὸς σου, ἀγαπητῆ μου **Ἐρατεινῆ Ἀναγιόνη**· ἐκείνη σοὶ ἀπήτησεν, ἀλλ' ἐγὼ εἰς τὸ προηγούμενόν μου φύλλον ἔνεκα ἁπλῆς ἡρώς χωρὸς παρέλειψα μερικὰς πληροφορίες. Περαιστικά σου! — **Ἐλπιδοφόρε**, ἀφοῦ τόσον σὲ μαγεύει ἡ ἀλληλογραφία μου, γράψε μου λοιπὸν συχνά· τότε, σὲ βεβαίως, ὅτι μετὰ μεγαλιέρον ἐνδοφέρων θὰ τὴν ἀναγινώσκῃς, ὅταν εἶσαι συνεργάτης καὶ σὺ τῆς στήλης αὐτῆς. — **Βεβαίως, Οὔτι**, δύνασαι καὶ σὺ καὶ πῶς ἐκ τῶν συνδρομητῶν μου νὰ λάβῃ ψευδῶνυμον καὶ νὰ μοὶ στέλλῃ ἀσκήσεις. Ἄλλ' ὁ ἰδικός σου λέξιγράφος εἶνε πολὺ παλαιός, ὥστε στείλει μου νεώτερον καὶ πρωτοτυπότερον τι. Ἡ ἀδελφὴ σου διατὶ δὲν λαμβάνει καὶ ἐκείνη ψευδῶνυμον! — **Συμπληγάδες**, δὲν πειράζει, ἀγαπητῆ μου· θὰ προλάβῃς πάντιν τὰς συμμαθητρίδας σου, ὅταν ἐνδυναμωθῆς ἐντελῶς· φαίνεται πολὺ πρόθυμος κῶρος καὶ δὲν ἀμφιβάλλω πῶς ὅτι μετὰ τὴν ἀνάρρωσίν σου θὰ μοὶ ἀναγγείλῃς σὺ αὐτὴ ὅτι ἐπρόφθασες ὅλας εἰς ὅλα! Ἡ περὶ τῆς μετὰ ἐρωτικῆς λαμβάνει τὸν **Παιδικὸν Κόδων**, δὲν ἔχει ὅμως ψευδῶνυμον. — **Ἀγνή Φίλια**, διατὶ μοὶ ἔγραψες διὰ γραμματέως; Προσεπάθησε μόνη σου νὰ μοὶ γράψῃς τὴν προσελτὴ φορὰν, καὶ ὅσα ἀσχημα καὶ ἄν εἶνε τὰ παιδικά σου γράμματα, θὰ τὰ διαβάσω μετὰ εὐχαριστήσιν, ὅταν εἶνε ἰδικά σου καθ' ὀλοκληρίαν, ἀκούς;—Διατὶ ἀσκήσεις μόνον, **Μαγνητικῆς Σπυλιᾶς**; — Ἀγαπητέ μου **Γαλανόφθαλμῆν Νεράϊδα**, μετὰ μεγάλην μου εὐχαριστήσιν ἀνέγνωσα τὴν σκηνήν, ἥτις ἔγινε κατὰ τὸν ἔρχομόν μου. Ἐλπίζω νὰ εἶσαι τώρα ἐντελῶς καλά. Μοὶ ἀρέσκει ὁ γραφικὸς σου χαρακτήρ, μάλιστα! — **Εὐαίδουτῆς Καρδία**, εἰς κάθε σου ἐπιστολήν δὲν μοὶ γράφεις τίποτε, τὸ ὅποτον ἔχει ἀνάγκη ἐξηγήσεως ἢ ἀπαντήσεως· διατὶ μοὺ παραπονέσαι ἔπειτα ὅτι διὰ βραχείων σοὶ ἀπαντῶ; — **Ἀφροσύμην Κῦμα**, ἀφοῦ ἡ **Νεράϊδα τοῦ Νεῦα** ἐπληρώσεν ἀμέσως σχεδὸν τὸ λάθος της, πρέπει νὰ τὴν συγχωρήσῃς καὶ σὺ· ἔπειτα δὲ δὲν θὰ καὶ θανάσιμον! — Ἄλλο τὸ ἐν καὶ ἄλλο τὸ ἄλλο, **ἦτα Ἐλλῆνις** καὶ σὺ, **Σελωνοδόστιν Νύκτα**. Διαφέρει μάλιστα παρὰ-πολύ. Ἄν ἐγνωρίζετε πόσαι τὴν ἀνέγνωσαν διὰ πρώτην φορὰν τὴν **Λιονάτην** καὶ μετὰ πόσην μάλιστα εὐχαριστήσιν!—Τί ἔγινες τόσον καιρὸν, καλὴ **Ζαππίς**· Ἐγὼ προτιμῶ νὰ μοὶ γράψῃς συχνότερα καὶ ὀλιγώτερα κάθε φορὰν, παρὰ σπανίως καὶ τόσον πολλὰ, ἀγαπητῆ μου. — Καὶ ἡ **Ποιμενικὴ Φλογέρα** τί γίνεται;—Πόσον ὀλίγα μοὶ ἔγραψες καὶ ἡ **Ροδοδάκτυλος Ἡὼς**!— **Καδοῦρ Ναχοῦ**, (Ἀντώνη Εὐστρατίου) ἐκλεξε, παιδί μου ἄλλο ψευδῶνυμον· αὐτὸ δὲν τὸ ἐγκρίνω· ὑπάρχουσι τόσα ἐλ-

ληνικὰ εἴδη ὀνόματα! — **Ἄνθος τῆς Καππάρορας** καὶ **Κῦμα τοῦ Στυμῶνος**, ἄν καὶ λίαν ἀργὰ ἔλαβον τὴν ἐπιστολήν σου, σὲς ἀπαντῶ εἰς τινὰς τῶν ἐρωτήσεων σου: ὁ **Α. Συγγρός** δὲν ἀφῆκε τέκνα, ὅπως συνεχίσω τὴν φιλικὴν ἀντιπροσώπου ὁρῶσιν, ἀλλ' ἡ σύζυγός του **Τριγένεια**, ἀνταξία καθ' ὅλα τοῦ **Συγγροῦ**, ἀφοῦ τὸν ἐβόηθησεν εἰς τὰ ἔθνωφελῆ αὐτοῦ ἔργα ζῶντα, συνεχίζει αὐτὰ αὐτοῦ θανόντος καὶ τῆς γενναίας αὐτῆς πρωτοβουλίας καὶ ἀρωγῆς θὰ ὑδρευθῇ ἡ τόσον ἐξ ὕδατος πάσχουσα πόλις τῶν Ἀθηνῶν. Δὲν εἶνε δὲ καὶ τόσον λυπηρὸν τὸ ὅτι ὁ **Συγγρός** δὲν ἀφίνει τέκνα, ἀφοῦ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἀπέδειξεν ἐμπράκτως ὅτι αἱ πατραγαθίαι δὲν εἶνε αἱ ἀναδεικνύουσαι πάντοτε τοὺς σπουδαίους ἀνθρώπους· ὁ **Συγγρός** ἔγινε μόνος του, ἀφῆσας τέκνα τοὺς πτωχοῦς, οὗς παιωνώντας ἔθρψε, γυμνοὺς ἐνέουσε, ἀστέγους ἐστέγασε· τί ἄλλο νὰ σὲς εἴπω; πολλὰ δύναται τις παρὰ πολλὰ νὰ εἴπῃ τις περὶ αὐτοῦ τε καὶ τῆς συζύγου του, ὁ δὲ γῶρος δὲν μοὶ τὸ ἐπιτρέπτει τὴν εἶδετε ὅτι ὅπως ἐγὼ ἐφρόνουν διὰ τὴν τιμητικὴν εἰς τὸν οἶκον τῆς ἐρωτήσεως τοῦ παλκοῦ καὶ ἔγινεν; Εἰς τὰς ἄλλας σας ἐρωτήσεις προσεχώρῃς. — Πολὺ καλά, ἀγαπητόν μου **Ἄνθος τοῦ Σαρών**. — **Ἐρατεινὴ Ἀργαῖε**, λάθος εἶχα ἀναγνώσει κατ' ἀρχὰς τὸ ψευδῶνυμόν σου· ἡ **Ροβινδωνέττα** ὅλων τούτων ἔχει μαγευμένους καὶ περιμένει νὰ ἴδῃς παρακάτω ὅποτα προτερήματα εἶγεν ἡ μικρούλα αὐτῆς κορασίς καὶ θὰ συμφωνήσῃς κατὰ τὴν ἰδίαν σου ἐπιθυμίαν. — **Ἐλλῆνικὴ Ἀκτύ**, σὲ εἶχα ἐπιθυμήσει! Πάντοτε ὅμως ἡλιθία ὅτι θὰ μοὶ γράψῃς καὶ σὺ· ἀλλὰ ν' ἀμφιβάλλῃς περὶ τῆς ἀγάπης μου σὺ δὲν ἐπερίμενα. — **Παπλωματάκι τοῦ Καθίκου**, θέλω νὰ εὐρῆς ἐν ἐκφραστικώτερον ἀκόμη ψευδῶνυμόν· ἀκούς; — **Ἀνθὸν τοῦ Λυκείου** δὲν ἐψάλην ἔως τώρα εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ πρὸς γνώσιν σου· ἀλήθεια ἀντιγεγραμμένα ἦσαν τοῦ **Νεαροῦ Ἑλλῆνος** αἱ **Παιδικὰ Ἀφελία**; Μὰ τί εἶδους μνήμημην πρέπει νὰ ἔχω ἐγὼ καὶ μετὰ τί εἶδους μαντικὴν δύναμιν ἐνοῦσιν νὰ εἶμαι πεποιτισμένος ὥστε νὰ μὴ με ἀπατοῦν μερικοὶ φίλοι μου; — Ἐλαβα τὸ διήγημά σου, **Ταπεινὸν Ἴον**· τὸ ψευδῶνυμόν σου μοὶ ὑπεραρέσκει· διατὶ δὲν μοὶ ἔγραψες τόσον καιρὸν; Ἐλπίζω καὶ ἐπιθυμῶ εἰς τὸ ἔξῃς συχνὰ νὰ μοὶ γράψῃς. — **Ναῦαρος τοῦ Βοσπόρου**, διατὶ θέλεις νὰ ἀλλάξῃς τὸ ψευδῶνυμον, διατὶ παιδί μου; Εἶνε τόσον ὠραῖον αὐτὸ καὶ τόσον ὀλίγος καιρὸς ἀφότου τὸ ἔλαβες.

Ἡ **Ἀνθιδόμην Λυγαριά** ἀσπάζεται τὴν **Ροβινδωνέτταν**, **Ἐρατεινὴν Μελισσῆν** καὶ **Ροδοδάκτυλον Ἡὼν**. — Ἡ **Ροβινδωνέττα** ἀντασπάζεται τὴν **Ἐρατεινὴν Ἀναγιόνην**, ἣν πληροφοροεῖ ὅτι ἐκείνη μὲν ἐπέρας τὰς ἀπόκρεως εἰς τὸ Νησί, δὲν εἶδεν ὅμως καθόλου καὶ αὐτὴν καὶ ἐλυτῆθη· ἐπίσης ἀσπάζεται τὴν **Ἐρατικὴν Μελισσῆν** καὶ **Ἀνθιδόμην Λυγαριάν**. — Ἡ **Ἐρατικὴ Μελισσῆ** ἀσπάζεται τὴν **Ροβινδωνέτταν** καὶ **Ἀνθιδόμην Λυγαριάν**. (Ὅσον ἀργὰ ἠγνώσα ὅτι ἀποτελεῖται αἱ τρεῖς σας μίαν ἀδιαίρετον Τριάδα!) — Ἡ **Νεράϊδα τοῦ Νεῦα** ἀσπάζεται τὴν **Εὐαίδουτῆν Καρδίαν**, ἥς τὸ ψευδῶνυμον τῆς ὑπερέβησε καὶ τὴν

Ροβινδωνέτταν και Ἀνθιδυμένην Λυγαριάν. — Ἡ Ροδοδάκτυλος Ἦώς ἀσπάζεται τὴν Ζαπ-
 πίδα καὶ τὴν Γαλανόφθαλμιν Νεράϊδα, ζητεῖ
 δὲ τ' ἀρχικά τοῦ Ὑπερφάνου Ἀργαίου. — Ἡ
 Ἐαρινὴ Μυροῖν ἀσπάζεται τὴν Ποιμενικὴν
 Φλογέραν καὶ τὴν Ζαππίδα.

Οἱ ἀδελφοὶ Ταχιντζῆ ἀντασπάζονται τὸν Μι-
 κρόν Ἥρωα (ὄχι, δὲν εἶν' αὐτός, ὃν ὑποθέτετε!)
 καὶ ἐρωτοῦν τὸν Ζουρλομανδύαν ἂν θὰ ἐκλεγῆ
 δήμαρχος καὶ ποῦ. — Ὁ Ὀμηρος ζητεῖ τὰ ἀρχικά
 τῆς Μυοδατίδος καὶ ἀσπάζεται τὸν πρόφον Σο-
 ράην Νήλλε. — Ἡ Ροδοδάκτυλος Ἦώς ἀντα-
 σπάζεται τὴν Ζαππίδα καὶ Γαλανόφθαλμιν
 Νεράϊδα, ζητεῖ δὲ τ' ἀρχικά τοῦ Ὑπερφάνου
 Ἀργαίου. — Ὁ Πανοῦργος Ὀδυσσεὺς ἀσπάζ-
 ζεται τὸν Ζουρλομανδύαν καὶ τὸ Παπλωματά-
 κει τοῦ Καδῆκιοῦ. — Ἡ Ἀθηναῖς Μικροχωρίου
 ἀντασπάζεται τὴν Γαλανόφθαλμιν Νεράϊδα
 καὶ τῇ δηλοῖ ὅτι θὰ τῇ φανερῶσιν τὸ ἰδικὸν
 τῆς ὄνομα τῆς ὅταν ἐκείνη τῇ φανερῶσιν τὸ ἰδικὸν
 τῆς. — Ὁ Ἀπαμειεύς ἀσπάζεται τὸν Ζουρλομαν-
 δύαν. — Ἡ Ἀνατέλλουσα Σελήνη χαιρετίζει
 τὸν Νικηφόρον Ἄρην καὶ ἀντασπάζεται τὴν
 Μαγετικὴν Σπιλιὰ, Ἐργατικὴν Μέλι-
 σαν, Σελινοφώτιστον Νύκτα καὶ Νέαν Ἐλ-

λινίδα. — Ἡ Ἐρατεινὴ Ἀντιγόνη εὐχαριστεῖ
 τὴν Μυοδατίδα καὶ ζητεῖ τ' ἀρχικά τῆς. — Ἡ
 Ζαππίς παρακαλεῖ τὸ Ἄνθος τοῦ Μεγάλου
 Ρεύματος νὰ προσφέρῃ τοὺς ἀσπασμούς τῆς εἰς
 τὴν Ἐλένην, ἣν, λέγει, πολὺ ἐπεθύμησεν. — Ὁ
 Νικηφόρος Ἄρης ἀντασπάζεται τὸ Παπλωμα-
 τάκει τοῦ Καδῆκιοῦ. — Ἡ Γλυκεία Πατρις ἀ-
 σπάζεται τὴν Ροβινδωνέτταν, Ἀνθιδυμένην Λυ-
 γαριάν καὶ Νεράϊδαν τοῦ Νεύα. — Τὸ Κῦμα τοῦ
 Στουμόνος ἐρωτᾷ τὴν Ἀνθηρὰν Ἐλπίδα διατῆ
 διὰ σιγῆς τῷ ἀπῆντησε. — Τὸ Παπλωματάκει τοῦ
 Καδῆκιοῦ ἀσπάζεται ὅλους τοὺς ψευδωνυμου-
 μένους συμμαθητάς του. — Ἡ Ἑλληνικὴ Ἀκτὴ
 ἀσπάζεται τὴν Ἐαρινὴν Μυροῖν. — Ὁ
 Ναυαρχος τοῦ Βοσπόρου συγκαίρει τὸ Παπλω-
 ματάκει τοῦ Καδῆκιοῦ διὰ τοὺς ὀραίους του
 βαθμούς, ἀσπάζεται δὲ τὸν Πανοῦργον Ὀδυ-
 σεῖα.

— Ὅσοι ἐκ τῶν συνδρομητῶν μου ἔχου-
 σι πληρωθῆ ἐξάμνηνον συνδρομὴν, παρακα-
 λοῦνται νὰ διπλώσωσιν ἐγκαίρως ἂν θὰ ἐξακο-
 λουθῆσωσι λαμβάνοντες τὸ φύλλον, ἵνα μὴ
 ἐπέλθῃ διακοπὴ εἰς τὴν ἀποστολὴν.

ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

(Αἱ λύσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς 12 Ἀπριλίου)

115. Αἰνίγμα.

Ἄνὰ χεῖρας μὲ κρατεῖς
 κι' ὅταν θέλῃς μὲ πατεῖς,
 χρώματα πολλὰ ἀλλάζω
 μὰ συνήθως ἄσπρα βάζω.
 Στὸ γραφετόν σου θὰ μ' εὕρῃς
 καὶ τὴν χρῆσίν μου τὴν ζεύρῃς.

Ροβινδωνέττα.

116. Στοιχειόγραφος.

Εἶμαι ζῶον, κι' ὑπὸ πλείστων ὡς βλακώδεις θεωροῦμαι,
 ἀλλὰ τὴν ὑπομονήν μου δὲν τὴν ἔχ' οὔδεις ὁμῶν.
 Ἄν δυὸ γράμματα προσθέσῃς, τότε ἀμέσως ἀλ-
 λοιοῦμαι

καὶ καθίσταμαι αἰτία πλείστων ὄσων κακιῶν.

Νεαρὸς Ἑλληνας.

117. Ἀκροστοιχίς.

Τὰ ἀρχικά γράμματα πέντε ἀρχαίων βασιλέων
 ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα θεᾶς.

Ὀραία Πρίγκηπος.

118. Τρίγωνον.

Νὰ συμπληρωθῆ τὸ ἐπόμενον τρίγωνον.

I . . .

Ναύαρχος τοῦ Βοσπόρου.

119. Γωνία.

N = Τύραννος πόλεως ἑλληνικῆς
 E = Ποταμὸς
 K = Χερσονήσος τῆς Ἀσίας
 Ω = Λίμνη τῆς Εὐρώπης
 Σ = Ἐβραῖος βασιλεὺς.

Ἀνθιδυμένη Λυγαρία.

Τύποις Κ. ΖΙΒΙΑΟΥ. Γαλατῆ, δὲφ Χαριστῆ ἀρ. 12.

120. Σταυρός.

Αἱ στιγμαὶ ν' ἀντικατασταθῶσι διὰ
 γραμμάτων ὥστε καθετῶς ν' ἀνα-
 γινώσκηται τὸ ὄνομα ἡμιθέου ὀρι-
 ζοντίως τὸ ὄνομα πόλεως ἑλληνι-
 κῆς.

Μουσοῦσις.

121. Κυβόλεξον.

Τὸ πρῶτον μου εἶνε ἐν τῆς ἀλφαβήτου γράμμα
 τὸ δεύτερόν μου ζῶόν τι καὶ βασιλεὺς συνάμα
 τὸ τρίτον μου μὴ τὸ ζητεῖς τὴν ὄρ' αὐτῆ, τ' ἀκοῦς;
 τὸ τέταρτόν μου πίστυσον εἶνε νερὸν καὶ γούς.

Νεράϊδα τοῦ Νεύα.

122. Κῦβος.

Νὰ συμπληρωθῶσιν αἱ στιγμαὶ
 διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε εἰς
 τὸ Α' ἄνω τετράγωνον, ἄνω
 νῆσος, δεξιᾶ νῆσος, ἀριστερᾶ
 χώρα τῆς Ἀσίας, κάτω τρο-
 φή· εἰς τὸ Β' ἄνω ἀρχαῖος βα-
 σιλεὺς, δεξιᾶ καρπὸς δημητρια-
 κός, ἀριστερᾶ ἀρχαία ἐπαρχία τῆς Μ. Ἀσίας, κάτω
 ὄπλον.

Πανοῦργος Ὀδυσσεύς.

123. Παιγνιον.

Νὰ διαταχθῶσιν ἀπὸ τοῦ 1 μέχρι 6
 οἱ ἀριθμοὶ οὕτως ἐν τῷ κατωτέρῳ
 τετραπλευρῷ, ὥστε νὰ δίδωσιν ἄθροι-
 σμα 15 καθ' οἰανδήποτε τάξιν καὶ ἂν
 προστεθῶσιν.

Φωτοβόλος Ἡλίου.

Ὑπεύθυνος Κ. ΒΛΟΥΣΟΣ.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΠΡΩΤΟΣ ΤΟΜΟΣ

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ—ΜΑΡΤΙΟΣ

Εὐχαριστήρια τοῦ ὑπευθύνου σελ. 1
 Ἀγγελία τοῦ διευθυντοῦ καὶ ἐκδότου 2

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Πρὸς τὰ παιδιὰ μου σελ. 3
 Ὁ Οὐράνιος Πατήρ » 18
 Τὸ θυγάτριον τοῦ Ἰαείρου » 33, 49
 Τὰ Χριστούγεννα » 65
 Ἡ Πρώτη τοῦ Ἐτους » 81
 Ἡ Εὐτυχία » 97
 Τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον » 113
 Εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ μύμηκος » 129, 145
 Ὁ Θεός σελ. 161

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Τὸ Βρίκιον «Ἅγιος Νικόλαος» σελ. 6
 Γιάννης-Γιαννάκης » 14, 24
 Ροβινδωνέττα 19, 35, 52, 67, 94, 100, 115, 130,
 147, 162, 180, 197.
 Ἡμερολόγιον μικροῦ μαθητοῦ 26, 41, 56, 107,
 119, 166, 186.
 Τολμηρὸς καὶ ρηφκίνδυνος » 28
 Γιὰ τὸ μικρὸν τραγουδιστὴν » 83
 Ἡ Παραμονὴ τοῦ Ἁγ. Βασιλείου » 88
 Ποῖος ἐνεθυμεῖτο καλλίτερον » 99
 Ἱστορία ἐνός ὀρολογίου » 110
 Τὸ πάθημα τοῦ Τοτοῦ » 134

ΠΕΡΙΓΡΑΦΑΙ

Ἡ Ἀκρόπολις » 40
 Ἡ Ἁγία Σοφία » 85
 Ἡ Πανήγυρις τῆς Τήνου » 177
 Ἅγιος Πέτρος ἐν Ρώμῃ » 185

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Τὰ Ἐπτὰ Βασιλόπουλα » 43, 60
 Ὁ Μικρούλης » 124
 Ἡ Χιονάτη » 140, 155, 170

ΝΗΠΙΑΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Ὁ Παπποῦς τῆς Ἀνουῦλας σελ. 15
 Ἡ Κλειὸ καὶ ὁ Νῆκος » 31
 Ἡ Καλὴ ἀδελφή » 46
 Ἡ Κακὴ Ἠῶν » 62
 Τὰ κάστανα τοῦ Μίμη » 76
 Τὸ φορεματάκι τῆς Κούκλας » 93
 Ἡ μικρὰ Παρδαλὴ » 126

Δὲν θέλει νὰ τὸν πλύνουν σελ. 142
 Τὰ Ἄγιοβασιλειάτικα τῆς Φιφίκας » 158
 Ὁ Ράπτης » 189

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

Τὸ Ὀρρανό σελ. 44
 Ὁ «Παιδικὸς Κόσμος» πρὸς τοὺς
 συνδρομητάς του » 15
 Κελάτδημα καὶ μυρωδιὰ » 27
 Ὡς τὴν κούκλά μου » 30
 Ὁ Φιλάργυρος » 45
 Τὸ σύννεφο » 56
 Τὸ Ψαράκι » 62
 Χριστουγεννιάτικο » 67
 Ἐπὶ τῷ Ν. ἔπει, διὰ μικρὰ κοράσια » 73
 » » » ἀγόρια » 76
 Ὡς τὴν πῆττα » 77
 Ἡ εὐχὴ τῆς μάνας » 86
 Ὁ Φτωχός » 90
 Ἀρχιγρονιάτικη προσφώνησις διὰ πο-
 λὺ μικρὰ παιδιὰ » 93
 Εὐχὴ βαπτιστικοῦ πρὸς νουνόν » 93
 Ἐπὶ τῷ Νέφ ἔπει » 95
 Χειμωνιάτικη νυκτιὰ » 98
 Τὸ ποτάμι » 107
 Παιδικὴ ζωολογία, ἡ πίσή μου » 120
 Ὁ Ἅγγελος τῆς ἀγάπης » 126
 Ἀποκρηάτικο » 133
 Ἡ Ἐλενίτσα » 139
 Ἄρῦς καὶ κάλαμος » 151
 Τὸ πονόψυχο » 154
 Ἡ τιμωρία τῆς κούκλας » 157
 Ἀράγνη καὶ Μεταξοκώληξ » 167
 Τὸ δακτυλάκι τῆς μαμῆς » 174
 Τοῦ καματάρη τοῦ παιδάκι » 187

**ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΙ ΑΘΗΝΑΪΚΟΣ
ΦΑΚΕΛΛΟΣ 121, 138, 204, 216**

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΗΝΩΝ

Ὀλίγα τινὰ περὶ μηνολογίου σελ. 9
 Ἐπιστολαὶ μηνῶν πρὸς μικρὸν Κων-
 σταντινουπολίτην. Α'. Ἰανουάριος » 118
 Β'. Φεβρουάριος » 150
 Γ'. Μάρτιος » 183

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑΙ	
* Ἀνδρέας Συγγρός	σελ. 152
* Ἀδαμάντιος Κοραΐης	» 168

ΜΟΝΟΛΟΓΟΙ	
* Ἡ Περιέργος	» 12
Τί ἐστιν ἀγοράσι ;	» 86
Τὸ πρῶτο πανταλόνι	» 188

ΔΙΑΛΟΓΟΙ	
* Ὁ Παιδαγωγός	» 58, 74, 92
* Ἡ ἀναγώρησις τοῦ Νίνου (κωμῳδία)	» 122
Προλάμβανε τὰς αἰτίας διὰ ν' ἀποφεύ- γῃς τὰς συνεπείας	139, 156, 186

ΕΚ ΤΗΣ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑΣ	
* Ὁ Κρόνος	» 105

ΕΚ ΤΗΣ ΦΥΣΙΟΓΝΩΣΙΑΣ	
* Ὁ Κῶων	» 5
* Ὁ Ἐποψ	» 25
* Ὁ Τέττιξ	» 39
Οἱ ἄνεμοι τῶν 4 ὥρῶν τοῦ ἔτους	» 45
* Ὁ Οὐραγοτάχκος ἢ πόγγος	» 135
* Ἰχθύες κυνηγοί	» 154

ΠΟΙΚΙΛΑ	
* Ὁ Μικάδος	» 41
Εὐτυχὲς βρέφος	» 22
* Ὁ Φραγκλῖνος καὶ ἡ μήτηρ του	» 71
Τὸ σπῆτι καὶ τὸ σχολεῖον	» 90
* Ὁ κουρεὺς καὶ ὁ Βίκτωρ Οὐγκώ	» 106
Φρειδερίκος ὁ Μέγας	» 157
* Ἡ Δικαιοσύνη	» 169

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΑ ΠΑΙΓΝΙΑ	
* Ὁ μαχικὸς κόμβος	» 16

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ	
Α' Διαγῶν. Δύσεις Γυμναστ. Πνεύματος »	64
Β' » πρὸς σύνθεσιν διηγήματος »	173

ΟΔΗΓΙΑΙ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΓΥΜΝ. ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ	
	63, 77

ΠΑΙΔΙΚΑΙ ΑΦΕΛΕΙΑΙ	
16, 32, 47, 95, 111, 137, 172.	
Ἀλληλογραφία τοῦ Παιδ. Κόμβου.	
32, 47, 63, 79, 95, 111, 127, 142, 158, 175, 190.	
Γυμναστικὴ τοῦ Πνεύματος.	
16, 32, 48, 64, 80, 96, 112, 128, 144, 160, 176, 192.	
Δύσεις Γυμναστικῆς τοῦ Πνεύματος.	
	48, 64, 144.

ΕΙΚΟΝΕΣ Α' ΤΟΜΟΥ	
1 Κῶων	σελ. 5
2-3 Βρίκιον	» 7, 8
4 Ψιττακός	» 44
5-7 Μαχικὸς κόμβος	» 16
8-15 Εἰκόνες Ροβινσωνέττας	17, 41, 57, 72, 104, 113, 164, 182.
16 Ἐποψ	σελ. 25
17 Σχολικὴ παράδοσις	» 27
18 Ἀηδῶν	» 27
19 Ἡ Κλειώ καὶ ὁ Νῆκος	» 31
20 Ἀκρόπολις	» 33
21 Παρθενῶν	» 40
22 Θυγάτριον Ἰαίρου	» 49
23 Ἡ Γέννησις τοῦ Χριστοῦ	» 65
24 Ἡ Ἁγία Σοφία	» 81
25-26 Εἰκόνες διηγήματος	» 88, 89
27-28 Τὸ φορεματάκι τῆς Κούκλας	» 93
29 Κρόνος	» 97
30 Ἰανουάριος	» 118
31 Εἰκὼν ἀσθ. ναῦς	» 120
32 Γαλῆ	» 126
33 Λαθύρινθος	» 128
34 Οὐραγοτάχκος ἢ πόγγος	» 136
35 Φεβρουάριος	» 150
36 Ἀνδρέας Συγγρός	» 153
37 Ἰχθύες κυνηγοί	» 154
38 Εἰκὼν β' διαγωνισμοῦ	» 173
39 Ὁ Εὐαγγελισμὸς	» 177
40 Μάρτιος	» 184
41 Ἁγιος Πέτρος	» 185

Κομῆματα διάφορα.

